

Master in de journalistiek

Visuele framinganalyse van de protestbeweging *Black Lives Matter* in *The New York Times*

Masterproef aangeboden door
Sofie DEWEERDT

Tot het behalen van de graad van master in de journalistiek

Promotor: Hedwig DE SMAELE

Academiejaar: 2020-2021

Voorwoord

Een thesis schrijven tijdens een wereldwijde pandemie bleek ook de tweede keer, voor een nieuwe opleiding, weer een stevige uitdaging. Ik zou graag enkele mensen bedanken die mij ontzettend gesteund hebben tijdens dit proces.

Ik wil graag mijn promotor, professor Hedwig de Smaele, bedanken voor al haar advies en feedback. Ik ben haar erg dankbaar voor alle tijd die ze in mijn masterproef stak.

Dankjewel aan mijn mama en papa, die me alweer de kans gaven om dit te kunnen doen. Dankjewel voor al jullie liefde en steun.

Dankjewel aan Shauny om de beste editor te zijn die ik me kon wensen.

Dankjewel aan Wout om altijd in mij te blijven geloven.

The New York Times* blijft op de vlakte over *Black Lives Matter

DE AMERIKAANSE KRANT THE NEW YORK TIMES ZET EEN GENUANCEERD BEELD NEER VAN DE BLACK LIVES MATTER-PROTESTEN VLAK NA DE DOOD VAN GEORGE FLOYD. DAT DE KRANT DAARMEE GEEN DUIDELIJK STANDPUNT INNEEMT, BLIJKT UIT ONDERZOEK NAAR NIEUWSBEELDEN UIT DE EERSTE WEEK NA HET OVERLIJDEN VAN FLOYD.

In het onderzoek werden 106 nieuwsbeelden uit 42 artikels geanalyseerd. De beelden werden in zes frames ingedeeld. Die frames gelden als een verzameling van terugkerende thematische, technische en betekenisvolle aspecten van de nieuwsbeelden. Nieuwsmakers gebruiken frames om elementen te benadrukken of net minder aan bod te laten komen in hun berichtgeving.

Het frame dat het vaakst voorkomt, is dat van het vreedvolle protest. Het tweede grootste frame toont de *Black Lives Matter*-betogingen als een anoniem protest. Enkele kleinere frames bundelen de verhouding tussen demonstranten en ordediensten. Zo zijn er de frames 'ordediensten in gereedheid', 'impasse tussen de demonstranten en de ordediensten' en 'conflict tussen de demonstranten en de ordediensten'. Het minst voorkomende frame focust op de verwondingen van demonstranten.

Gewelddadige relschoppers

De verzameling frames geeft duidelijk weer dat de berichtgeving over *Black Lives Matter* negatieve met positieve elementen combineert. Het aandeel positieve versus negatieve nieuwsbeelden is namelijk even groot. Waar er sprake is van geweld of politie-interventies valt de berichtgeving onder het zogenaamde protestparadigma. Dat is een paraplu-begrip voor verschillende terugkerende aspecten in de berichtgeving over protesten, zoals een focus op geweld.

De demonstranten van de *Black Lives Matter*-protesten worden in het algemeen eerder neutraal of zelfs positief afgebeeld. Zo is er te zien hoe ze deelnemen aan vreedzame sit-ins of marsen. Bovendien impliceert *The New York Times* de demonstranten niet als daders wanneer er sprake is van vernielingen of rellen. Slechts uitzonderlijk brengen de nieuwsbeelden of hun bijhorende bijschriften de demonstranten in verband met de chaos en de ravage die met het protest gepaard gaan.

Ook de ordediensten worden in beperkte mate aangeduid als schuldigen. Uit de bijschriften blijkt dat zij soms de oorzaak van het conflict zijn, doordat zij de confrontatie met de demonstranten initiëren. Toch neemt *The New York Times* hier geen sterk standpunt in. Wanneer verwonde demonstranten getoond worden, worden de ordediensten daar op geen enkele manier mee in verband gebracht.

Ver-van-je-bed-show

Heel wat nieuwsbeelden tonen een grote afstand tussen wie of wat er vastgelegd werd op beeld en de camera. Door die grote sociale afstand is de relatie met de toeschouwer weinig intiem. Bovendien blijven de actoren, zowel de demonstranten als de ordediensten, in grote mate anonieme figuren in het protest. Zelfs in de bijschriften zijn ze naamloos. Het protest krijgt dus geen gezicht. Dat bemoeilijkt de identificatie van de toeschouwer met *Black Lives Matter* als protestbeweging. Op die manier wordt het

protest voorgesteld als een ver-van-je-bed-show en nodigt het de toeschouwer niet uit om zich te engageren of om zich emotioneel open te stellen.

De nieuwsbeelden hebben daarnaast weinig aandacht voor de slogans, banners en borden van de demonstranten. Die staan vaak wel mee op de foto, maar zijn slechts zelden de focus van het beeld. Veel boodschappen gaan bovendien verloren doordat ze niet leesbaar zijn. Ook zo wordt de toeschouwer niet betrokken bij de protestbeweging en haar motieven en klachten.

De toon van de nieuwsbeelden beïnvloedt de perceptie van *Black Lives Matter* als protestbeweging. Doordat de protesten geassocieerd worden met verwondingen, vernielingen en clashes tussen de politie en de demonstranten, zal de protestbeweging dalen in de achting van het publiek. Op die manier wordt *Black Lives Matter* niet gezien als een legitiem politiek platform, maar als een bedreiging voor de samenleving. De manier waarop *Black Lives Matter* wordt neergezet in de media heeft dus een invloed op de boodschap van *Black Lives Matter*, die aan kracht verliest door de negatieve publiciteit. Hoewel de media-aandacht door *The New York Times* eerder genuanceerd is, zal de negatieve perceptie gemakkelijker onthouden worden door nieuwsgebruikers.

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	3
<i>The New York Times</i> blijft op de vlakte over <i>Black Lives Matter</i>	4
Inhoudsopgave	6
INLEIDING.....	8
1. Literatuuroverzicht	10
1.1 Framing in nieuwsverslaggeving.....	10
1.2 Visuele framing in nieuwsverslaggeving.....	10
1.3 Berichtgeving over protestbewegingen	11
1.3.1 Verhouding tussen de media en protestbewegingen.....	11
1.3.2 Het protestparadigma	12
1.3.3 Voorbij het protestparadigma.....	14
1.4 <i>Black Lives Matter</i>	15
1.4.1 De zwarte Amerikaan in de Verenigde Staten	15
1.4.2 Ontstaan van <i>Black Lives Matter</i>	17
1.4.3 De dood van <i>George Floyd</i>	18
1.4.4 De framing van zwarte Amerikanen en zwart activisme in de nieuws- verslaggeving	19
1.5 Conclusie	20
2. Onderzoeksdoel	21
3. Onderzoeksaanpak	22
3.1 Onderzoeksvraag	22
3.2 Dataverzameling	22
3.3 Methodologie	23
3.3.1 Visuele framinganalyse	23
3.3.2 Visuele sociale semiotiek	23
3.4 Onderzoeksproces	27
4. Resultaten	29
4.1 Algemene vaststellingen.....	29
4.1.1 Instroom van de afbeeldingen	29
4.1.2 Visuele sociale semiotiek van de afbeeldingen	29
4.1.3 Bijschriften van de afbeeldingen	30
4.1.4 Titels van de afbeeldingen	30
4.2 Frame 1: Verwondingen	31
4.3 Frame 2: Conflict tussen de demonstranten en de ordediensten	34
4.4 Frame 3: Impasse tussen de demonstranten en de ordediensten	38

4.5 Frame 4: Ordediensten in gereedheid	42
4.6 Frame 5: Anoniem protest	46
4.7 Frame 6: Vredevol protest	51
5. Discussie	56
5.1 Aansluiting bij het protestparadigma	56
5.2 Legitimering van <i>Black Lives Matter</i> als protestbeweging	57
CONCLUSIE	59
Literatuurlijst	62
Bijlagen	68
A. Overzichtslijst figuren.....	68
B. Overzichtslijst afbeeldingen uit het corpus.....	68

INLEIDING

De zwarte Amerikaan George Floyd sterft op 25 mei 2020 in Minneapolis na een gewelddadige arrestatie. De avond na Floyds dood trekken *Black Lives Matter*-demonstranten uit protest de straten op. Het protest in Minneapolis breidt zich al snel uit naar andere Amerikaanse steden. De *Black Lives Matter*-protesten komen uitgebreid aan bod in de nieuwsverslaggeving, zowel in geschreven als in visuele berichten.

Nieuwsverslaggeving is onlosmakelijk verbonden met het principe van 'framing' (Entman, 1993). Dat wil zeggen dat bepaalde elementen in een nieuwsverhaal benadrukt worden, terwijl andere naar de achtergrond gedruwd worden. Net als teksten kunnen beelden aan de hand van verschillende retorische hulpmiddelen, zoals metaforen en symbolen, functioneren als een frame (Rodriguez & Dimitrova, 2011). Volgens het principe "what they see is what they believe to exist in the real world" (Rodriguez & Dimitrova, 2011, p.52) zijn kijkers zich echter mogelijk weinig bewust van de visuele framing die optreedt. Zo kan de framing van nieuwsberichten over *Black Lives Matter* de perceptie van die protestbeweging beïnvloeden.

Protestbewegingen streven ernaar in de mediaberichtgeving door te dringen. Dat leidt ertoe dat de bewegingen, als ze media-aandacht willen krijgen, tijdens hun protest moeten voldoen aan die medialogica (McLeod, 2007). Het gevaar bestaat dat de protestbewegingen zich dan zullen beroepen op controversiële, negatieve of gewelddadige methodes, want dat zijn inherente nieuwswaarden. Dat wil zeggen dat de nieuwsmedia nieuwsverhalen met zulke negatieve elementen prefereren. Wanneer de protestbeweging de mediabedrijven vervolgens bevredigt, bestaat de kans dat de beweging gedemoniseerd zal worden in de mediaberichtgeving (Kilgo & Harlow, 2019; McLeod, 2007). Hoe meer een gemeenschap of natie zich bedreigd voelt door het protest, hoe meer kritiek dat protest namelijk zal ontvangen in de media (Boyle, McLeod & Armstrong, 2012).

Deze paper zal onderzoeken op welke manier de *Black Lives Matter*-protesten na de dood van George Floyd geframed werden. De centrale onderzoeksvraag luidt daarom: "Hoe worden de actoren van de *Black Lives Matter*-protesten visueel voorgesteld in online artikels van de Amerikaanse krant *The New York Times* in de periode van 25 mei 2020 tot en met 2 juni 2020?". Meer specifiek gaat deze paper ook op zoek naar antwoorden op enkele deelvragen: (1) welke frames worden gebruikt om *Black Lives Matter* visueel voor te stellen?, (2) op welke manier wordt de verhouding tussen de demonstranten en de ordediensten visueel voorgesteld?, (3) welke invloed heeft de visuele framing van *Black Lives Matter*-protesten op de legitimiteit van de protestbeweging?

Dit onderzoek zal trachten de onderzoeksvragen te beantwoorden op basis van 106 nieuwsfoto's uit online artikels van *The New York Times*. De foto's tonen steeds de actoren, ofwel de demonstranten en de ordediensten. De artikels zijn verschenen tussen de periode van 25 mei 2020 en 2 juni 2020, wat samenvalt met de eerste week na de dood van George Floyd. De beelden worden geanalyseerd op basis van de methodologie van Lulu Rodriguez en Daniela Dimitrova (2011).

Het eerste hoofdstuk geeft een overzicht van de literatuur die eerder al verscheen over het thema. Meer specifiek focust het literatuuroverzicht achtereenvolgens op framing in nieuwsverslaggeving, visuele

framing in nieuwsverslaggeving, berichtgeving over protestbewegingen en tot slot *Black Lives Matter*. Het tweede hoofdstuk duidt het onderzoeksdoel. Het volgende hoofdstuk schetst de onderzoeksaanpak. Daarbij wordt uitgebreid aandacht besteed aan de methodologie. Hoofdstuk vier geeft vervolgens, aan de hand van enkele algemene vaststellingen en geïllustreerde beschrijvingen van de gevonden frames, de resultaten van de analyse weer. In het vijfde hoofdstuk worden die resultaten teruggekoppeld aan de literatuur uit het eerste hoofdstuk. Een conclusie sluit tot slot het onderzoek af.

Dit onderzoek hoopt een bijdrage te leveren aan het beperkte onderzoeksdomein van visuele framing. Deze paper wil ook ten dienste staan van het onderzoek naar protestbewegingen in de media en meer specifiek naar de berichtgeving over de sociale protestbeweging *Black Lives Matter*.

1. Literatuuroverzicht

1.1 Framing in nieuwsverslaggeving

Nieuwsverhalen en hun perceptie worden beïnvloed door het principe van 'framing'. Robert Entman, een autoriteit op het vlak van framing, omschrijft framing als een combinatie van de selectie en de accentuering van verschillende aspecten van een nieuwsfeit (Entman, 1993). Het resultaat van die framing is vervolgens

to select some aspects of a perceived reality and make them more salient in a communicating text, in such a way as to promote a particular problem definition, causal interpretation, moral evaluation, and/or treatment recommendation for the item described. (Entman, 1993, p.52, nadruk in het origineel)

Nieuwsmakers selecteren dus, bewust of onbewust, de aspecten die voorkomen in en benadrukt worden door de nieuwsverslaggeving. Door de prominentie van een aspect uit de berichtgeving te vergroten wordt dat aspect "more noticeable, meaningful, or memorable to audiences" (Entman, 1993, p.53). Bijgevolg worden er ook aspecten minder prominent behandeld in de nieuwsverslaggeving. Dat zorgt ervoor dat een frame wordt bepaald door "what they omit as well as include" (Entman, 1993, p.54). Frames worden ook wel "interpretive packages" (Gamson & Modigliani, 1989, p.2, nadruk in het origineel) genoemd, omdat ze bestaan uit meerdere elementen die uiteindelijk het frame bepalen.

Het gekozen frame kan vervolgens een invloed uitoefenen op welke aspecten van het nieuwsfeit door het publiek worden opgemerkt en hoe het publiek die aspecten verwerkt, begrijpt en evalueert (Entman, 1993). Een frame kan daarom gezien worden als een lens waardoor er naar het nieuws gekeken wordt en waarmee de publieke opinie gevormd kan worden (Boykoff, 2006). Frames functioneren dus als organiserende principes die zorgen voor een goed begrip van een nieuwsfeit bij het publiek (Fahmy & Neumann, 2012). Frames geven zo een interpretatie, definitie en betekenis aan sociale en culturele fenomenen in het nieuws (Baylor, 1996).

Bovendien stelt Baylor (1996) dat de media frames gebruiken die overeenstemmen met die van het beoogde publiek. Dat heeft te maken met een voordeel dat sommige packages hebben om opgepikt te worden door het publiek "because their ideas and language resonate with larger cultural themes" (Gamson & Modigliani, 1989, p.5). Door die connectie komen de packages natuurlijker en vertrouwd over.

1.2 Visuele framing in nieuwsverslaggeving

Journalisten kunnen niet alleen een nieuwsfeit framen door woordkeuzes en grammaticale constructies, maar ook aan de hand van de beelden die ze bij een nieuwsfeit plaatsen. Dat principe wordt visuele framing genoemd. Doordat nieuwsbeelden een realistisch beeld van de werkelijkheid geven, framen ze een bepaalde interpretatie van een gebeurtenis op een effectievere manier dan tekstuele verslagen van hetzelfde nieuwsfeit (Corrigan-Brown, 2012). Een verklaring daarvoor is wat Messaris en Abraham (2001) de analogische eigenschap van een afbeelding noemen. Een afbeelding ziet er namelijk erg natuurlijk uit en lijkt een weerspiegeling van de realiteit te zijn. In werkelijkheid zijn afbeeldingen echter, net als tekstuele bijdragen, artificiële constructies (Messaris & Abraham, 2001).

De indexicaliteit van beelden bevestigt vervolgens de authenticiteit van beelden, waardoor die geloofwaardiger zijn dan andere communicatievormen. Bijgevolg zullen nieuwsgebruikers de waarachtigheid van een beeld minder snel in vraag stellen (Messaris & Abraham, 2001). De framing van een beeld is onlosmakelijk verbonden aan het vastleggen en verspreiden van dat beeld (Messaris & Abraham, 2001). De fotograaf kiest zo zelf of die het ene of het andere beeld vastlegt en daarnaast heeft de fotograaf de mogelijkheid om het beeld bij te werken of bij te snijden. Dat impliceert dat afbeeldingen “never transparent windows onto the world” (Rose, 2012, p.2) zijn en dus een interpretatie van de wereld weergeven.

Een laatste eigenschap die Messaris en Abraham (2001) aan beelden toekennen is het feit dat beelden geen expliciete propositionele syntax kennen, in tegenstelling tot tekstuele bijdragen. Dat maakt het moeilijk voor de kijker om te bepalen wat de oorzaak-en-gevolgrelaties zijn in het beeld (Rodriguez & Dimitrova, 2011), die slechts impliciete betekenissen kan onderscheiden op basis van de context (Messaris en Abraham, 2011).

1.3 Berichtgeving over protestbewegingen

1.3.1 Verhouding tussen de media en protestbewegingen

Sociale protesten en de media zijn afhankelijk van elkaar (Baylor, 1996). Sociale protesten maken namelijk vaak gebruik van de mediaverslaggeving (Corrigall-Brown en Wilkes, 2011), omdat ze via de media hun doelstellingen en klachten naar een groter publiek kunnen overbrengen (Baylor, 1996; Boyle, McCluskey, McLeod & Stein, 2005). De sociale protesten leveren de media vervolgens verhalen op die ze kunnen vertellen. Toch is die symbiotische relatie tussen sociale protesten en de media erg onevenwichtig, waarbij de balans sterk doorslaat naar de mediabedrijven, die uit een groot aanbod van verhalen kunnen selecteren wat ze wel of niet publiceren (Baylor, 1996). Die selectie heeft uiteraard een invloed op de publieke perceptie van de sociale realiteit (Myers & Caniglia, 2004). Doordat nieuwsgebruikers in het algemeen niet echt op de hoogte zijn van sociale en politieke thema's, kan framing in berichtgeving over zulke sociale en politieke thema's een grote invloed uitoefenen op de nieuwsgebruiker (Entman, 1993).

Wanneer mediabedrijven de keuze moeten maken tussen verschillende mogelijke nieuwsverhalen heeft een “more extreme and dramatic” (Baylor, 1996, p.243) gebeurtenis meer kans om in het nieuws te verschijnen. Bijkomend geldt dat een nieuwsbericht dat gepaard gaat met dramatische beelden een sterkere inherente nieuwswaarde heeft dan een nieuwsbericht zonder zulke beelden (Arpan et al., 2006). Daarbij sluit aan dat berichtgeving over protestbewegingen vaak inspeelt op emoties, wat ook een invloed heeft op de keuze voor een bepaald nieuwsfeit (Arpan et al., 2006). Een beeld dat een sterke emotie oproept bij het publiek trekt zo de aandacht van dat publiek en roept de kijker op “to engage with an issue” (Corrigall-Brown, 2012). Polemische beelden worden bovendien beter onthouden door nieuwsgebruikers, zo stellen Arpan en collega's. (2006). Daarnaast selecteren de media verhalen die afwijkend zijn van het normaal (Shoemaker, 1982; McLeod & Hertog, 1992). Langdurige, wijdverspreide protesten hebben meer nieuwswaarde dan kortstondige, lokale protesten (Harcup &

O'Neill, 2001). Andere selectiefactoren zijn de mate van conflict en van de ontregeling van de maatschappij (Boyle, McCluskey, McLeod & Stein, 2005).

Ook de bedreiging van de status quo speelt een rol in de selectie van nieuwsfeiten. Het onderzoek van David Miller (2015) toont namelijk aan dat de media bijdragen aan het promoten en het verspreiden van dominante ideologieën. Amerikaanse nieuwsverslaggeving reflecteert daarom de belangen van de heersende machtsstructuren (McLeod & Detenber, 1999). Opvallend is dat buitenlands protest vaak als positief aanzien wordt, tenzij het protest het Amerikaanse buitenlandbeleid schaadt (McLeod, 1995). Dan wordt het, net als binnenlands protest, afgekeurd en als negatief weergegeven.

Hoewel de gemiddelde burger manifestaties nochtans als een gebruikelijke en geaccepteerde vorm van protest beschouwt (McCarthy, McPhail & Smith, 1996), stelt Boykoff (2006) vast dat mensen met afwijkende ideeën worden voorgesteld als gevaarlijk en als personen die uit de pas lopen. Mediaberichtgeving over sociale protesten gaat daarom zelden in op de beweegredenen en ideeën van die protesten. In plaats daarvan komt de focus te liggen op het afkeuren van de deelnemers van zulke protesten, waardoor het doel van de beweging ondergraven wordt (Boykoff, 2006).

1.3.2 Het protestparadigma

Vanwege de hoge afhankelijkheid van sociale protestbewegingen ten opzichte van de media moeten die sociale protestbewegingen zich er bewust van zijn dat hun protesten geframed worden in de mediaberichtgeving. Die framing kan gebeuren volgens het protestparadigma, een overkoepelende term voor bepaalde vormen van mediaberichtgeving over protesten. Dat paradigma functioneert als

a template for the construction of a protest story, focusing on limited features of social protests to portray protesters as the 'other'. This selection serves to filter which protests are reported, and which are ignored and separate protestors from mainstream society. (Papaioannou, 2015, p.38).

In de eerste plaats krijgen autoritaire figuren vaak het woord als "quick and reliable sources" (Corrigan-Brown & Wilkes, 2011, p.2), waardoor zij aan legitimiteit winnen. In de algemene nieuwsberichtgeving wordt er ook aandacht geschonken aan "the power elite" (Harcup & O'Neill, 2001), ongeacht of het over protesten gaat. Uiteraard impliceert dat ook dat de demonstranten zelf weinig aan het woord komen en dat hun standpunt niet de focus vormt van de berichtgeving (Corrigan-Brown & Wilkes, 2011; McLeod & Detenber, 1999). Slogans en banners die de grieven van de demonstranten duiden worden mogelijks overzien door de framing van de nieuwsmedia (Peng, 2008). Dat valt te verklaren door het feit dat het protestparadigma episodische frames prefereert ten nadele van een thematische framing, dat de nadruk legt op een dieper begrip en contextualisering van sociale problemen (Papaioannou, 2015).

Ten tweede focust de nieuwsverslaggeving vanuit het protestparadigma op het controversiële, negatieve en/of gewelddadige karakter van zulke protesten (Arpan et al, 2006; Corrigan-Brown & Wilkes, 2011). Ook hier geldt dat die focus op het negatieve een vaste nieuwswaarde is (Harcup & O'Neill, 2001), maar het protestparadigma zorgt voor een extra vertekening. Bovendien stellen Arpan en collega's (2006) vast dat gewelddadige incidenten tijdens protesten de keuze voor het protestparadigma zullen bepalen. Dat gebeurt zelfs wanneer die incidenten geïsoleerd zijn en niet veralgemeend kunnen

worden naar de aard van het protest als geheel. Vredevolle acties worden dan genegeerd door de berichtgeving, in het voordeel van de focus op geweld (McLeod, 1995). Dit element van het protestparadigma sluit aan bij het militante frame van Baylor (1996) en het geweldsframe van Boykoff (2006).

Vaak worden de protesten in de berichtgeving volgens het protestparadigma geframed als een gevecht tussen de demonstranten en de politie en wordt de eventuele gewelddadige confrontatie sterk benadrukt (McLeod & Detenber, 1999). Dat creëert een "protesters vs. police" (McLeod, 1995, p.6) nieuwsframe, waarbinnen de demonstranten worden voorgesteld als initiatiefnemers van het geweld, terwijl de politie slechts reageert op het geweld om de orde te herstellen (McLeod, 1995).

De focus op geweld kan verklaard worden vanuit het idee dat journalisten bij de nieuwsselectie op zoek gaan naar conflicten (Arpan et al, 2006; Harcup & O'Neill, 2001). De manieren waarop het protest gevoerd wordt, zijn daardoor erg bepalend voor de berichtgeving (Boyle, McLeod & Armstrong, 2012). Hoe radicaler het protest of de protestbeweging is, hoe meer de media binnen het kader van het protestparadigma zullen berichten door het protest of de protestbeweging te marginaliseren (McLeod & Detenber, 1999). Dat kan door de toon van de berichtgeving bestraffend te laten klinken, waardoor de breuk tussen de protestgroep en de gemeenschap extra benadrukt wordt (McLeod, 1995).

Tot slot draagt het protestparadigma bij aan de perceptie van legitimiteit bij de nieuwsgebruiker. Wanneer een protest radicale meningen of methodes toont, kan dat de publieke opinie negatief beïnvloeden (Boykoff, 2006; Shoemaker, 1982; Boyle, McCluskey, McLeod & Stein, 2005). Baylor (1996) stelt dat framing van een sociaal protest slechts weinig waarschijnlijk een positieve perceptie teweegbrengt bij het publiek ten opzichte van dat sociaal protest, wat vervolgens de legitimiteit van de protestbeweging en van de demonstranten ondermijnt (Arpan et al., 2006). Het gevolg van het protestparadigma is dus dat sociale protestgroepen als ondergeschikt worden voorgesteld en dat de status quo in de samenleving behouden blijft (Corrigall-Brown & Wilkes, 2011; Douai, 2014; McLeod & Detenber, 1999; Boyle, McLeod & Armstrong, 2012; Boyle, McCluskey, McLeod & Stein, 2005).

De visuele toon van nieuwsfoto's heeft bovendien ook een invloed op de legitimiteit van de protestbeweging. Zo stelt Douai (2014) dat een negatieve visuele toon de bedreiging van protestgroepen ten opzichte van de maatschappij benadrukt, terwijl een positieve visuele toon het hardhandig optreden van politieagenten tegen demonstranten legitimeert. Onderzoek van Corrigall-Brown en Wilkes (2011) toont aan dat een actor tijdens een protest meer legitiem geacht wordt als hij/zij wordt voorgesteld als vreedvol en rationeel. Dat gaat echter in tegen de dramatische en sensationele nieuwswaarden die van belang zijn bij de selectie van nieuwsverhalen over sociale protesten. Uit onderzoek van Arpan en collega's (2006) blijkt daarentegen dat de aanwezigheid van beelden in de berichtgeving over sociale protesten bijdraagt aan negatieve percepties ten aanzien van die sociale protesten, ongeacht hun visuele toon.

Door het protestparadigma langdurig toe te passen op berichtgeving over protesten is het mogelijk dat het publiek een meer vijandige houding zal aannemen ten opzichte van protesten (McLeod & Detenber,

1999). Dat komt doordat het publiek in contact komt met een herhaald frame, wat ervoor zorgt dat “certain cognitions may be made chronically accessible” (McLeod & Detenber, 1999, p.18).

1.3.3 Voorbij het protestparadigma

Meer recent onderzoek wijst uit dat mediabedrijven “a more complex relation to the politics of protest than assumed in the past” (Cottle, geciteerd in Lee, 2014, p.2726) vertonen. Die verschuiving heeft te maken met het veranderende medialandschap. De alsmaar vernieuwende maatschappij, waarin protestbewegingen een meer aanvaarde vorm van politieke expressie zijn geworden dan vroeger, speelt ook een belangrijke rol in die verandering (Jiménez-Martínez, 2020). Nieuwsberichtgeving is door die verschuivingen namelijk meer gediversifieerd en minder eenzijdig geworden (Lee, 2014).

Onderzoeken naar de bias van mediabedrijven ten opzichte van het protestparadigma nemen nu ook een andere vorm aan: in plaats van te bestuderen of het protestparadigma wel of niet aanwezig is, behandelen onderzoekers het protestparadigma als een variabele die in meer of mindere mate aanwezig kan zijn in berichtgeving over sociale protesten (Lee, 2014). Onderzoek van Papaioannou (2015) stelde vast dat nieuwsmedia onder bepaalde omstandigheden afwijken van het protestparadigma. Zo zijn de grootte en de significantie van een protest belangrijke graadmeters. Hoe groter, globaler en significanter het protest is, hoe moeilijker het wordt voor de media om het protest te negeren, ongeacht de al dan niet aanwezigheid van andere nieuwswaarden (McLeod, 2007). Bovendien speelt de aard van het protest een rol: sociale protesten worden positiever bevonden en minder bekritiseerd dan oorlogs- of arbeidsprotesten (Boyle, McCluskey, McLeod & Stein, 2005).

Het protestparadigma is verder niet de enige manier om conflicten te beschouwen. Een alternatief is bijvoorbeeld het oorlogs- versus het vredesframe. Fahmy en Neumann (2012) gingen in hun visueel framingonderzoek op zoek naar illustraties van enerzijds het oorlogsframe en anderzijds het vredesframe bij nieuwsbeelden van het Gazaconflict. Die frames worden door Johan Galtung, grondlegger van het onderzoek naar vredesjournalistiek, lijnrecht tegenover elkaar gesteld (Galtung & Fischer, 2013). Het dominante frame in nieuwsberichtgeving is volgens hem dat van oorlogsjournalistiek, dat een conflict reduceert tot een gevecht tussen twee partijen. Een zwaartepunt in dat soort verslaggeving is het aantal gewonden, doden, verliezen en vernielingen. Daartegenover staat het minder vaak gebruikte frame van vredesjournalistiek. Dat frame focust vooral op “conflict transformation” (Galtung & Fischer, 2013, p.96), waarbij vooruitgang gepromoot wordt. Belangrijk is dat er bij het vredesframe geen geweld aan bod komt. In het onderzoek van Fahmy en Neumann (2012) werden het vredes- en oorlogsframe ook toegepast op beelden van protesten. Typische beelden binnen het vredesframe tonen demonstranten die vredevol protesteren en slogans bij zich dragen. Daartegenover staan beelden van een boze menigte die zich gewelddadig toont of beelden van verwondingen.

Toch hebben mediabedrijven het protestparadigma niet helemaal aan de kant geschoven bij hun berichtgeving. “Because of its ability to summarize various features of news coverage into a meaningful ideal type” (Lee, 2014, p.2740) geldt het protestparadigma nog steeds als een erg nuttig principe om berichtgeving vorm en betekenis te geven.

1.4 *Black Lives Matter*

Om te begrijpen wat de oorsprong is van politiegeweld op zwarte Amerikanen is het noodzakelijk om een kort overzicht te geven van de geschiedenis van institutioneel racisme in de Verenigde Staten. Uiteraard zal zulk overzicht slechts erg beperkt en weinig genuanceerd zijn, omdat de geschiedenis van het Amerikaanse racisme niet binnen het bestek van deze paper valt. Deze sectie is een ingekorte vertaling van een hoofdstuk uit de masterproef van Sofie Deweerdt (2020, p.23-29).

1.4.1 *De zwarte Amerikaan in de Verenigde Staten*

Slavernij en de Burgeroorlog

Bijna meteen na de ontdekking van de Nieuwe Wereld in 1492 door Christoffel Columbus werd er een driehoekshandel opgezet tussen Amerika, Europa en Afrika. Zwarte mannen en vrouwen werden getransporteerd naar de kolonies in Amerika, waar ze verplicht werden te werken op bijvoorbeeld katoen- of suikerplantages van witte slavenhouders. De grondstoffen die gewonnen werden op de plantages werden naar Europa verscheept, waar ze verwerkt werden tot commerciële goederen. Die goederen werden vervolgens als ruilmiddel gebruikt voor de zwarte slaven, waarmee het handelssysteem werd voortgezet. Slavenhouders behandelden hun zwarte slaven als persoonlijke goederen. Het slavernijsysteem impliceerde zo “a market value [for slaves] and a cash equivalent” (Schermerhorn, 2018, p.9).

Door de slavernij ontstond er een machtshiërarchie die gebaseerd was op ras en huidskleur. Een zwarte huidskleur werd namelijk gezien als “inferior to light [and] American ancestry was lower than European” (Schermerhorn, 2018, p.3). Zwarte slaven werden fysiek, mentaal en seksueel misbruikt door hun meesters. Bovendien had een zwarte slaaf geen rechten. De Amerikaanse Revolutie bracht de Verenigde Staten van Amerika in 1776 onafhankelijkheid van de Engelse kolonisator, maar de zwarte slaven verwierven daarmee geen onafhankelijkheid van hun slavenhouders. Het slavernijsysteem werd dus in stand gehouden.

Het is belangrijk om op te merken dat de noordelijke staten een economie hadden die niet steunde op slaven. De zuidelijke economie, daarentegen, bloeide wel omwille van de slavernij. Rond de helft van de negentiende eeuw groeide de angst van de zuidelijke staten dat slavernij verboden zou worden. De zuidelijke slaafstaten waren namelijk in de minderheid in het Congres. Bovendien werd Abraham Lincoln, die zijn afkeer van slavernij deelde met de noordelijke staten, de nieuwe president van de Verenigde Staten. De zuidelijke staten voelden dus dat hun levensstijl bedreigd werd. Als gevolg daarvan scheurden de diepzuidelijke staten zich af van de Unie en vormden ze samen de Geconfedereerde Staten van Amerika, of kortweg de Confederatie. Met de aanval van de Confederatie op Fort Sumter in april van het jaar 1861 brak de Burgeroorlog officieel uit. Hoewel die oorlog startte “as a political conflict for or against the federal Union” (Schermerhorn, 2018, p.192), mondde de burgeroorlog al snel uit in een gevecht voor of tegen de vrijheid van de zwarte slaven.

In januari 1865 werd slavernij verboden door het Dertiende Amendement, dat alle slaven in het land vrij verklaarde. Volgens de Afro-Amerikaanse intellectueel, activist en voormalige slaaf Frederick Douglass

zou die vrijheid echter niet voor de gewenste gelijkheid tussen zwart en wit zorgen. Burgerrechten voor zwarten waren namelijk een erg belangrijk aspect in de strijd voor vrijheid: “[v]ictory in war did not change hearts. And constitutional amendments did not change minds” (Schermerhorn, 2018, p.210). De Burgeroorlog eindigde op 9 mei 1865, ongeveer een maand na de moord op president Lincoln, toen de geconfedereerde generaal Robert E. Lee zich overgaf tijdens de Slag bij Appomattox Courthouse.

Segregatie en de *Civil Rights Movement*

Na de Burgeroorlog volgde het tijdperk van de Reconstructie, waarin het land letterlijk heropgebouwd moest worden. Zwarten waren dan wel vrij, maar hun vrijheid werd beantwoord met daden van witte suprematie. In de jaren 1880 namen zuiderlingen racistische wetten aan, in een poging “to preserve their own social dominance in the South” (Seabrook & Wyatt-Nichol, 2016, p.14). Die racistische wetgeving werd segregatie genoemd en staat ook bekend als de “separate but equal”-doctrine of als de Jim Crow-wetten. De segregatie benadeelde, discrimineerde en sloot zwarten uit in alle domeinen van het dagelijkse leven, gaande van toegang tot scholen, kerken, toiletten, horecazaken, ziekenhuizen, weeshuizen en gevangenissen tot huisvesting en werkgelegenheid (Alexander & West, 2012, p.35).

Tijdens de Reconstructie werd de suprematistische beweging Ku Klux Klan (KKK) gesticht in Pulaski, Tennessee. De leden van de KKK geloofden nog steeds in de *Lost Cause of the Confederacy* en “violently resisted Reconstruction [...] and blacks’ freedom” (Gavins, 2015, p.157). De KKK wendde zich daarom tot “widespread lynching, arson and terrorism against African Americans” (Schermerhorn, 2018, p.235). De daders werden echter slechts zelden gearresteerd en veroordeeld (Gavins, 2015, p.158).

Vanaf de jaren 1940 begonnen zwarten tegen het Jim Crow-systeem te protesteren door middel van van boycotts, marsen en zogenaamde *sit-ins* en *Freedom Rides*. Ze riepen daarbij op tot “basic equality for African Americans” (Clayton, 2018, p.449). De lynching van Emmett Till, een veertienjarige zwarte Amerikaan, in 1955 fungeerde als een “seed pod” (Cobb, 2016) voor de *Civil Rights Movement*, een zwarte activistische beweging die voornamelijk gedragen werd door zowel zwarte als witte studenten. In de jaren 1960 bereikte de *Civil Rights Movement* haar piek. De grootste verwezenlijking was de *Civil Rights Act* in 1964, waarmee het systeem van segregatie verworpen werd. Zwarte Amerikanen waren nu voor de wet gelijk aan witte Amerikanen, maar de racistische mentaliteit hield aan.

War on drugs en politiegeweld

In 1982 kondigde toenmalig president Ronald Reagan aan dat de Verenigde Staten een *war on drugs* zou aangaan, als reactie op “rampant drug crime in poor, minority neighborhoods” (Alexander & West, 2012, p.5). Het nieuwe beleid benadeelde voornamelijk Afro-Amerikanen, die vaak arme inwoners van de binnenstad waren. Als gevolg werden zwarte Amerikanen buitensporig veroordeeld voor drugsfeiten, wat betekent dat een derde van alle jonge Afro-Amerikaanse mannen “under control of the criminal justice system” staat (Alexander & West, 2012, p.9).

In 1992 zorgde een geval van politiegeweld voor veel media-aandacht. De Afro-Amerikaanse taxichauffeur Rodney King werd zwaar mishandeld door vier witte politieagenten; de aanval werd gefilmd en verspreid. Ondanks de bewijzen op de video werden de agenten vrijgesproken, waarop

demonstranten de zware LA Riots veroorzaakten. Het incident gold als “palpable evidence of racialized police brutality, media stereotyping of African Americans and unsanctioned racial segregation” (Metcalf & Spaulding, 2015, p.1).

De verkiezing van Barack Obama als eerste zwarte president van de Verenigde Staten in 2008 deed veel zwarte Amerikanen hopen op beterschap. Toch kon Obama’s presidentschap het tij niet keren. In de jaren 2010 verschenen in zowel nationale als internationale media heel wat berichten over schietpartijen door witte politieagenten, waarbij zwarte mannen en vrouwen omkwamen. Zo werden onder andere Eric Garner, Michael Scott, Sandra Bland, Alton Sterling en Philando Castile slachtoffer van politiegeweld. Net als bij de lynchings van de twintigste eeuw werden ook nu de daders meestal vrijgesproken.

1.4.2 *Ontstaan van Black Lives Matter*

Black Lives Matter (BLM) is een sociale protestbeweging die ontstond in 2012. De beweging komt op voor burgerrechten, specifiek die van zwarte Amerikanen. *Black Lives Matter* treedt daarmee in de voetsporen van de *Civil Rights Movement*. *BLM* werd opgericht als reactie op de vrijspraak van Trayvon Martins schutter, George Zimmerman. Trayvon Martin was een zwarte Amerikaanse tiener die terugkeerde van de winkel met snoepjes en een drankje, toen hij doodgeschoten werd door Zimmerman, een vrijwilliger die als buurtwacht werkte. Martin was ongewapend.

Na de vrijspraak van Zimmerman uitte Alicia Garza haar medeleven en onbegrip op Twitter: “Black people, I love you. I love us. Our lives matter” (Clayton, 2018, p.453). Haar bericht werd gedeeld door een vriendin, Patrisse Khan-Cullors, vergezeld van de hashtag #blacklivesmatter. De twee zwarte vrouwen praatten daarna over het oprichten van een antiracismebeweging en betrokken Opal Tometi bij het project. Als organisator van Black Alliance for Just Immigration in Brooklyn (New York) was Tometi vertrouwd met het uitbouwen van een beweging met “global reach” (Khan-Cullors & Bandele, 2018, p.135). De drie vrouwen bouwden een sociaal en digitaal netwerk uit en de sociale protestbeweging *Black Lives Matter* was geboren.

In 2014 liet een andere zwarte man, Michael Brown, het leven nadat een witte politieagent hem doodschoot. In Ferguson, waar het incident plaatsvond, kwamen mensen massaal op straat. De betogingen vonden ook nationaal weerklank. *Black Lives Matter* trad toen op als organisator van zogenaamde *Freedom Rides*, gezamenlijke verplaatsingen naar de betogingen in Ferguson (Clayton, 2018). Die *Freedom Rides* doen denken aan de werkwijze van de *Civil Rights Movement*.

Hoewel *Black Lives Matter* deel geworden is van de huidige populaire cultuur worden het idee *black lives matter* en de bijhorende protestbeweging niet overal even positief onthaald. Een veelvoorkomende kritiek is dat de beweging zwarte levens prioriteert. Bovendien werd *Black Lives Matter* bekritiseerd, omdat het zou aanzetten tot geweld tegenover politie. In december 2014 stierven twee witte politieagenten in New York als vergelding voor verloren gegane zwarte levens (Clayton, 2018). Als een gevolg daarvan werd een tegenbeweging in het leven geroepen, Blue Lives Matter, die strijdt voor de bescherming van politieagenten.

1.4.3 De dood van George Floyd

De zwarte Amerikaan George Floyd wordt op 25 mei 2020 in Minneapolis (Minnesota) het slachtoffer van politiegeweld. Hij wordt gearresteerd, omdat hij met een vals bankbiljet betaald zou hebben (Hodge, 2020c). Op bodycambeelden, die door *Daily Mail* gelekt werden, is te zien hoe Floyd meteen emotioneel wordt en de politieagenten smeekt hem niet neer te schieten (Gould, 2020). Op de beelden is vervolgens te zien hoe de witte politieagent Derek Chauvin de man minutenlang in een houdgreep houdt, door zijn knie in Floyds nek te duwen. Floyd zegt nochtans meermaals “I can’t breathe” en verzet zich niet tegen zijn arrestatie. Floyd sterft uiteindelijk ter plaatse door verstikking, zo blijkt uit de autopsie die de familie van George Floyd liet uitvoeren (De Wolf, 2020).

De avond na Floyds dood trokken *Black Lives Matter*-demonstranten uit protest naar een politiekantoor in de buurt van de plaats waar Floyd stierf. Het protest escaleerde 's avonds tot rellen, waarop de politie reageerde met traangas (Cardoen & Willems, 2020). Het protest in Minneapolis breidde zich al snel uit naar andere Amerikaanse steden, waar het uitmondde in gewelddadige confrontaties tussen de demonstranten en de politie (Lonbois, 2020a).

In een poging om het geweld dat gepaard ging met de protesten voor te zijn werd een avondklok van kracht in een vijftientigtal steden, al werd die nauwelijks gerespecteerd door de demonstranten (Lonbois, 2020b). Bovendien werd op verschillende plekken in de Verenigde Staten de *National Guard* ingeschakeld om te helpen de protesten de kop in te drukken (Lonbois, 2020b). In de hoofdstad Washington D.C. concentreerden de protesten zich vooral rond het Witte Huis (Hodge & Huyghebaert, 2020). Toenmalig president Donald Trump liet zich daarom escorteren naar een bunker in het Witte Huis (The Economist (online), 2020).

Hoewel er op veel plaatsen ook vreedzaam geprotesteerd werd, sprak president Trump van “binnenlands terrorisme” en liet hij weten het leger te willen inzetten (Cardoen, 2020). Naar aanleiding van de rellen verspreidde Trump volgende boodschap via zijn (ondertussen geschorste) Twitterkanaal:

These THUGS are dishonoring the memory of George Floyd, and I won't let that happen. Just spoke to Governor Tim Walz and told him that the Military is with him all the way. Any difficulty and we will assume control but, when the looting starts, the shooting starts. Thank you! (Panetta, 30 mei 2020)

Vooral de uitspraak “when the looting starts, the shooting starts” (‘wanneer de plundering start, zal het schieten starten’, eigen vertaling) werd onthaald op veel kritiek, omdat het zou aanzetten tot geweld (Romm & Chiu, 2020).

De protesten tegen politiegeweld en racisme bleven niet beperkt binnen de landsgrenzen van de Verenigde Staten van Amerika. Zo betoogden demonstranten in verschillende Duitse, Franse en Britse steden (Hodge, 2020a; Hodge, 2020b; Baggs, 2020) en ook in België kwamen betogers op straat, onder andere in Gent en Brussel (Eeckhout & Dupont, 2020; Segers & Grommen, 2020). De grote reikwijdte en omvang van de protesten doen denken aan die uit 1968, na de moord op Martin Luther King, de zwarte burgerrechtenactivist (The Economist (online), 2020). Opvallend is ook dat witte Amerikanen massaal deelnamen aan de protesten (The Economist (online), 2020).

Op 29 maart 2021 ging het proces tegen politieagent Derek Chauvin van start in Minneapolis. De man stond terecht voor moord in de tweede graad, moord in de derde graad en doodslag (Truyts & Heylen, 2021). Een jury verklaarde hem op 20 april 2021 schuldig aan alle aanklachten, waardoor hij een maximumstraf van 75 jaar riskeert (Truyts & Heylen, 2021). De familie van George Floyd noemt de veroordeling “een keerpunt in de Amerikaanse geschiedenis” (Truyts & Heylen, 2021). Chauvins collega-agenten staan later terecht voor hun betrokkenheid bij Floyds dood (Willems, 2021).

1.4.4 *De framing van zwarte Amerikanen en zwart activisme in de nieuwsverslaggeving*

Het publiek ervaart het nieuws als “a more or less accurate representation of the social and political world” (Abraham & Appiah, 2006, p.184), waardoor stereotypen en raciale ideologieën sterk ge(re)produceerd worden door de massamedia. Zo werd vastgesteld dat de voorstelling van Afro-Amerikanen in negatieve nieuwsberichten vaak stereotiep is, waardoor er een impliciete relatie tussen zwarte Amerikanen en negatieve thema's gesuggereerd wordt (Messaris & Abraham, 2001; Myers & Caniglia, 2004). Er komt daarbij ook vaak de nadruk te leggen op geweld en gevaar: “it is easier and quicker for a visual journalist to take a picture of an angry African-American during a riot than to take the time to convey in words and pictures the underlying social problems responsible for the civil disturbance” (Harris & Lester, geciteerd in Rodriguez en Dimitrova, 2011, p.58). Door de herhaling van zulke stereotiepe beelden zal de nieuwsgebruiker de associatie met het stereotype automatisch activeren wanneer die in contact komt met een zwarte Amerikaan (Abraham & Appiah, 2006).

Het mediaonderzoek naar protestbewegingen besteedde uiteraard ook aandacht aan het zwarte activisme als specifieke vorm van protest. Uit onderzoek van Kilgo en Harlow (2019) blijkt dat het zwarte activisme tegenwoordig, net als ten tijde van de *Civil Rights Movement*, gemarginaliseerd wordt door de media. De onderzoekers stelden vast dat de nieuwsverslaggeving van protesten die rassenkwesties in vraag stellen kenmerken vertoont van het protestparadigma, terwijl klimaatmarsen of feministische protesten niet systematisch gedelegitimiseerd worden. Antiracismeprotesten worden dus vaak geframed door te focussen op rellen en geweld (Kilgo & Harlow, 2019). Die framing bevestigt het idee dat “critiques of institutional racism or contemporary movements to remedy and prevent racial injustice will upset the status quo, and coverage of these efforts will delegitimize them” (Kilgo & Harlow, 2019, p.522).

Myers en Caniglia (2004) stelden in hun onderzoek naar de selectiebias van nieuwsmedia bij protestberichtgeving vast dat protesten in steden met een grote zwarte populatie meer aandacht kregen. De onderzoekers nuanceerden dat resultaat echter door te oordelen dat de nieuwsmedia de protesten niet noodzakelijk steunden, maar dat zij zwarte Amerikanen erkennen als gewichtige nieuwsmakers.

Een tekstuele analyse van Amerikaanse printmedia wees uit dat de berichtgeving over *Black Lives Matter*-protesten na de dood van Trayvon Martin beïnvloed werd door het zogenaamde *white racial frame*, een begrip van Feagin (Lane, Williams, Hunt & Paulk, 2020). Dat frame leverde een “pro-white/anti-black dichotomy” (Lane, Williams, Hunt & Paulk, 2020, p.804) op, waarbij witte Amerikanen

werden voorgesteld als beschermers, terwijl zwarte Amerikanen werden voorgesteld als gevaarlijke, inferieure criminelen.

Een gelijkaardig onderzoek werd uitgevoerd naar aanleiding van de protesten na de dood van Michael Brown. De onderzoeksresultaten van dat onderzoek spraken de conclusie van Lane, Williams, Hunt en Paulk (2020) geheel tegen. Elmasry en El-Nawawy (2017) concludeerden namelijk dat de berichtgeving over de *Black Lives Matter*-protesten in het algemeen positief was voor de protestbeweging. Er werd daarbij vaker gebruik gemaakt van een positief frame, dat getuigde van de vreedzaamheid van het protest, dan een negatief frame, dat wees op wetteloosheid en afwijkend gedrag.

1.5 Conclusie

Door bepaalde elementen in nieuwsberichtgeving te selecteren, te benadrukken en weg te laten kan de publieke opinie beïnvloed worden. Dat principe heet framing. De invloed van de framing is groter bij visuele framing dan bij tekstuele framing. Omdat beelden een weerspiegeling van de realiteit lijken te zijn, zijn nieuwsgebruikers meer geneigd om een beeld te geloven en blijven zij zich onbewust van de framing.

Sociale protestbewegingen streven ernaar om in de mediaberichtgeving opgenomen te worden om zo hun grieven te laten horen. De bewegingen moeten dan rekening houden met het feit dat hun protest geframed zal worden door de nieuwsmedia. Niet alleen inherente nieuwswaarden, zoals drama, negativiteit en de langdurigheid van een gebeurtenis, hebben een invloed. Ook elementen specifiek aan protestberichtgeving spelen een rol. Zo wordt er vaak gekozen om bericht te geven vanuit het protestparadigma, een verzameling van bepaalde vormen van mediaberichtgeving over protesten. Het protestparadigma omvat onder andere de voorkeur voor autoritaire stemmen en een focus op het controversiële, negatieve of gewelddadige karakter van de protesten. In recente onderzoeken naar protestberichtgeving wordt dat paradigma benaderd als een spectrum dat dus in meer of mindere mate aanwezig kan zijn. Ook de nieuwsberichtgeving zelf wijkt steeds vaker af van dat paradigma, al blijft het nog steeds een belangrijk betekenisgevend principe.

Onderzoek naar protesten van *Black Lives Matter*, dat strijdt voor gelijke rechten voor zwarte Amerikanen en tegen politiegeweld, bereikt geen consensus over hoe de protestbeweging in de media geframed wordt. Enerzijds wijzen onderzoeksresultaten op een gewelddadige en *anti-black* focus in de berichtgeving, anderzijds toont onderzoek aan dat de berichtgeving eerder positief is en dat het de vreedvolle acties van het protest benadrukt.

2. Onderzoeksdoel

Het visuele is een centraal begrip in de culturele constructie van de moderne, westerse samenleving (Rose, 2012). Beelden worden zo ook steeds belangrijker in de nieuwsmedia, onder andere door een verbeterde printtechnologie en de opkomst van digitale media (Corrigall-Brown, 2012). Bovendien, zo stelt Corrigall-Brown (2012), krijgen nieuwsbeelden vaak een prominente plaats in het nieuws. Toch wordt framing bij nieuwsbeelden weinig systematisch onderzocht, in tegenstelling tot framing bij tekstuele bijdragen (Corrigall-Brown, 2012; Rodriguez & Dimitrova, 2011; Douai, 2014; Abraham & Appiah, 2006).

Nochtans kunnen beelden krachtige hulpmiddelen voor framing zijn, omdat ze weinig mentale belasting vragen van de nieuwsgebruiker en omdat visuele frames een grote draagwijdte hebben (Douai, 2014). Beelden dragen namelijk woordeloze betekenissen over op het publiek, maar dat publiek is zich niet altijd bewust van die betekenissen (Messaris & Abraham, 2011). Het publiek is daardoor sneller geneigd om een visueel frame over te nemen (Rodriguez & Dimitrova, 2011). Bijgevolg wil dit onderzoek een bijdrage leveren aan het eerder beperkte onderzoeksdomein van de visuele framinganalyse van nieuwsberichten.

Vanuit het perspectief van framing is het bovendien nuttig om bewustzijn te creëren over de verschillende frames die achter nieuwsbeelden schuilgaan. Frames dragen namelijk bij aan een beter begrip van actuele nieuwsgebeurtenissen (Rodriguez & Dimitrova, 2011) en beïnvloeden ook de publieke opinie. Het onderzoek zal daarbij meer specifiek focussen op de framing van een sociale protestbeweging, *Black Lives Matter*. Die protestbeweging is erg actueel in het Amerikaanse debat.

3. Onderzoeksaanpak

3.1 Onderzoeksvraag

De centrale onderzoeksvraag is de volgende: hoe worden de actoren van de *Black Lives Matter*-protesten visueel voorgesteld in online artikels van de Amerikaanse krant *The New York Times* in de periode van 25 mei 2020 tot en met 2 juni 2020? Met de actoren worden enerzijds de demonstranten en anderzijds de aanwezige ordediensten bedoeld. De centrale onderzoeksvraag omvat voorts drie deelvragen: (1) welke frames worden gebruikt om *Black Lives Matter* visueel voor te stellen?, (2) op welke manier wordt de verhouding tussen de demonstranten en de ordediensten visueel voorgesteld?, (3) welke invloed heeft de visuele framing van *Black Lives Matter*-protesten op de legitimiteit van de protestbeweging?

3.2 Dataverzameling

De dataverzameling gebeurt op basis van het online archief van de Amerikaanse krant *The New York Times*. De berichtgeving van *The New York Times* oefent een sterke invloed uit op Amerikaanse leiders en het Amerikaanse buitenlandbeleid (Peng, 2008). De krant behoudt een elitepositie en heeft een sterke agendasettingfunctie ten opzichte van zowel Amerikaanse als wereldwijde krantenmerken (Myers & Caniglia, 2004). Wanneer een nieuwsfeit in *The New York Times* verschijnt, wordt het beschouwd als nieuwswaardig en cultureel en politiek significant (Myers & Caniglia, 2004).

Bovendien is *The New York Times* de derde grootste krant van de Verenigde Staten wat betreft de oplagencijfers. Met 483 700 oplages in 2019 staat de krant achter *USA Today* en *The Wall Street Journal* in het rijtje (Watson, 2020). Dat betekent dat niet alleen de berichtgeving van *The New York Times* een groot publiek kan bereiken, maar ook de geselecteerde frames in die berichtgeving hebben een grote draagwijdte.

Er gelden verschillende criteria voor de selectie van de nieuwsbeelden. Ten eerste worden er online artikels geselecteerd op basis van het trefwoord 'Black Lives Matter'. Die artikels moeten verschenen zijn tussen de periode van 25 mei 2020 en 2 juni 2020. De periode omvat zo de berichtgeving uit de eerste week na de dood van George Floyd op 25 mei 2020. Zijn dood had een golf van *Black Lives Matter*-protesten als gevolg. Ten tweede bevatten de artikels minstens 300 woorden en één of meerdere foto's. Door een minimum aantal woorden te selecteren worden visuele overzichtsartikels uitgesloten. Zo horen de foto's steeds bij een nieuwsartikel, een nieuwsanalyse of een opiniestuk.

Die foto's zijn ten slotte algemene en/of gedetailleerde beelden van de protesten, de demonstranten en de aanwezige ordediensten. Foto's waarop geen personen te zien zijn en die niet onrechtstreeks aan de demonstranten of de ordediensten gelinkt kunnen worden, zijn weggelaten uit de dataverzameling. Dat valt te verklaren door het feit dat deze paper de visuele weergave van de actoren op zich bestudeert. Beelden van sociale mediapagina's, die via de nieuwswebsite gedeeld werden, zijn niet opgenomen in de verzameling, net als stilbeelden van video's. Concreet komt de dataverzameling dan neer op 106 foto's uit 42 verschillende artikels. Dubbele foto's werden daarin uiteraard niet opgenomen.

3.3 Methodologie

3.3.1 Visuele framinganalyse

Aan de hand van een visuele framinganalyse zullen de unieke nieuwsbeelden geïnterpreteerd worden met oog voor regelmatigheden of samenhang. De analyse zal systematisch uitgevoerd worden volgens de methodologie van Rodriguez en Dimitrova (2011). Zij werkten vier niveaus uit voor de visuele framinganalyse van nieuwsbeelden om de leemte van conceptuele en methodologische consistentie in het onderzoeksdomein op te vullen. Onderstaande schets van de vier niveaus is gebaseerd op het artikel van Rodriguez en Dimitrova (2011), tenzij de bronvermelding anders aangeeft.

In een eerste niveau wordt gekeken naar het beeld als een denotatief systeem. Dat eerste niveau rust op de analogische eigenschap van een afbeelding en de indexicaliteit van beelden (Messaris & Abraham, 2001). De focus ligt daarom op de manifeste betekenis, oftewel wie of wat afgebeeld wordt. Op dit niveau vindt de framing plaats bij de selectie van actoren die in beeld zijn en welk gedrag zij op dat moment stellen (Corrigan-Brown & Wilkes, 2011).

Het tweede niveau bestudeert een beeld als een stilistisch-semiotisch systeem. De focus ligt op de stilistische en technische aspecten van de foto en hoe die een invloed hebben op de betekenis van een beeld. Op dit latente niveau spelen verschillende factoren, zoals het camerastandpunt en de relatieve omvang van een actor, een belangrijke rol in het overbrengen van betekenis (Corrigan-Brown & Wilkes, 2011). Daarbij zijn principes uit de visuele sociale semiotiek van belang. Dit onderzoek zal daarom concepten van de visuele sociale semiotiek, zoals beschreven door Kress en Van Leeuwen (2006), overnemen. De volgende sectie zal de brandpunten van die visuele sociale semiotische analyse bondig toelichten.

In het derde niveau wordt een beeld behandeld als een connotatief systeem. Het denotatief niveau, wie of wat wordt afgebeeld, krijgt op die manier een aanvulling door het connotatief niveau, de betekenis. De symbolen, ideeën en concepten in het beeld zijn daarbij erg belangrijk. Samen brengen die een sociale betekenis over, die vaak cultuurgebonden is. Daardoor is het van belang om op te merken dat betekenisgeving uiterst persoonlijk is en afhankelijk is van de culturele wortels van de onderzoeker. In het geval van deze paper staat de westerse cultuur en het bijhorende perspectief centraal.

Het laatste niveau ziet het beeld als een ideologische representatie. Dat niveau legt de nadruk op het waarom van de vastgestelde framing aan de hand van twee vragen: "What interests are being served by these representations? [...] What ideas dominate?" (Pieterse, geciteerd in Rodriguez & Dimitrova, 2011, p.57). De ideologische representatie legt bijgevolg bloot welke machtsstructuren en intenties schuilgaan achter de nieuwsbeelden.

3.3.2 Visuele sociale semiotiek

De visuele sociale semiotiek is een discipline binnen de sociale semiotiek. Dat onderzoeksdomein vertrekt vanuit het idee dat semiotische systemen de realiteit reflecteren, construeren en bepalen. Michael A.K. Halliday was een belangrijk figuur voor het onderzoek naar semiose, wat "human meaning making" betekent (Hestboek Andersen, Boeriis, Maagerø, & Tønnessen, 2015, p.1). Die betekenissen

zijn niet persoonlijk voor het individu, maar zijn “superindividual and intersubjective” (Hestboek Andersen, Boeriis, Maagerø, & Tønnessen, 2015, p.2). Betekenissen zijn, met andere woorden, sociale constructen.

Voor de betekenisgeving van de technische en stilistische aspecten van een beeld wendt deze paper zich tot een belangrijk naslagwerk van de visuele sociale semiotiek, geschreven door Kress en Van Leeuwen (2006). Zij definieerden een (westerse) beeldgrammatica, die bijdraagt aan de visuele betekenis van een beeld. Systematisch herhaalde beeldelementen produceren namelijk een bepaalde boodschap. Dat wil echter niet noodzakelijk zeggen dat de makers van het beeld zich bewust zijn van die elementen of hun bijhorende betekenis. De betekenis is namelijk inherent aan de elementen op zich en staan los van de intentie van de maker. Onderstaand overzicht geldt als een richtsnoer voor de visuele analyse en is gebaseerd op dat naslagwerk van Kress en Van Leeuwen.

De relatie tussen participanten en actie/reactie

Kress en Van Leeuwen maken een onderscheid tussen “*interactive participants and represented participants*” (Kress & Van Leeuwen, 2006, p.48, nadruk in het origineel). De interactieve participanten, aan de ene kant, nemen deel aan de communicatieve act. Zij maken beelden of bekijken die. Omwille van de leesbaarheid wordt een interactieve participant vanaf dit punt in de paper ‘de toeschouwer’ genoemd. De gerepresenteerde participanten, aan de andere kant, zijn de participanten die het onderwerp zijn van de communicatie. Dat wil zeggen dat zij afgebeeld worden. Een gepresenteerde participant wordt vanaf nu ‘de participant’ genoemd.

Wanneer participanten iets doen met, tegen of voor elkaar, dan zijn ze met elkaar verbonden door middel van een vector. Dat vormt een narratief patroon. Bij realistische beelden, zoals foto’s, maakt de context meestal duidelijk welk verhaal de vectoren voorstellen. Dat verhaal kan een actie of een reactie zijn. Bij een actieproces begint de vector bij de actor en is de vector gericht op een doel. Meestal is de actor de meest in het oog springende participant. Wanneer er maar één participant is, namelijk de actor, is de actievector niet-transactioneel.

De vector in een reactieproces, daarentegen, wordt bepaald door een blik of kijklijn. De participant die kijkt, wordt een reactor genoemd. De participant naar wie de reactor kijkt, is het fenomeen. Ook een reactieproces kan niet-transactioneel zijn. Er is dan geen fenomeen. De toeschouwer moet dan zelf bedenken wat de participant ziet of denkt. Dat kan sterke empathie of identificatie oproepen bij de toeschouwer.

Het perspectief van het beeld

Het perspectief van een beeld kan zowel horizontaal als verticaal beschreven worden. Een laag verticaal perspectief impliceert de superioriteit, verheerlijking en triomf van een participant. De participant bezit dan macht over de toeschouwer. Een hoog verticaal perspectief, daarentegen, doet de individualiteit van een participant afnemen en zorgt ervoor dat de toeschouwer de macht over de participant krijgt. Het verticaal perspectief op ooghoogte doet dat machtsverschil geheel verdwijnen. De participant en de toeschouwer zijn dan gelijk aan elkaar.

Het horizontale perspectief is frontaal of schuin. Een frontaal perspectief schept het idee dat de participanten en de toeschouwers tot dezelfde wereld behoren. Dat creëert betrokkenheid. Het schuine perspectief sluit de toeschouwers uit van de wereld van de participanten. Er is dan geen betrokkenheid tussen de toeschouwer en de participant. Een bijzonder geval van het schuine perspectief treedt op wanneer de participant weggedraaid staat van de toeschouwer, maar wel naar de toeschouwer kijkt. Een dubbele boodschap treedt dan op. Enerzijds kan zulk perspectief betekenen dat de participant contact maakt, ondanks het feit dat de participant en de toeschouwer niet tot dezelfde wereld behoren. Anderzijds kan het wijzen op de grote verschillen tussen de participant en de toeschouwer, hoewel die wel tot dezelfde wereld behoren.

De modaliteit van het beeld

De geloofwaardigheid van nieuwsmedia “rests on the ‘knowledge’ that photographs do not lie and that ‘reports’ are more reliable than ‘stories’” (Kress & Van Leeuwen, 2006, p.154). De modaliteit van een beeld kan die verwachte geloofwaardigheid echter vergroten of verkleinen. Een van de manieren waarop modaliteit een invloed kan hebben op de geloofwaardigheid is de keuze voor zwartwit. Zwartwit heeft namelijk de laagste modaliteit en dus ook de laagste geloofwaardigheid. Aan de andere kant van de as staat de maximale saturatie van de kleuren in het beeld. Ook dat heeft een lagere geloofwaardigheid.

Daarnaast beïnvloedt ook de achtergrond, of het gebrek daaraan, de modaliteit. Wanneer er geen achtergrond getoond wordt in een beeld treedt er decontextualisering op. Het beeld lijkt dan in een vacuüm te bestaan en de participanten worden algemeen in plaats van bijzonder. De connectie met een bepaalde plaats en een bepaald moment in de tijd gaat zo bovendien verloren. Hoe minder achtergrond er te zien is, hoe minder geloofwaardig het beeld wordt.

De kijkrichting van participanten

De afgebeelde persoon kan de toeschouwer ofwel aankijken, ofwel niet. Wanneer de participant de toeschouwer aankijkt, door recht in de camera te kijken, creëert dat interactie met de toeschouwer. De reactievector verbindt de participant met de toeschouwer. In de eerste plaats vormt de vector dan een direct, expliciete aanspreking van de toeschouwer. Ten tweede roept de vector een *image act* op. Het doel van het beeld is namelijk om een imaginaire relatie te creëren tussen de participant en de toeschouwer. Dat impliceert bovendien dat sommige toeschouwers uitgesloten worden uit die relatie.

Wanneer de blik van de participant weggedraaid is van de camera betekent dat een gebrek aan interactie, omdat er geen contact tussen de participant en de toeschouwer gemaakt wordt. Op die manier wordt de rol van de toeschouwer die van een onzichtbare getuige.

Een participant die met de rug naar de toeschouwer staat, roept ook enkele betekenissen op. Zo kan het in de eerste plaats betekenen dat de participant de toeschouwer letterlijk de rug keert. Dat zorgt ervoor dat de toeschouwer zich niet verbonden voelt met de participant. Daarnaast kan het ook wijzen op een zekere kwetsbaarheid van de participant. Er heerst dan een gevoel van vertrouwen tussen toeschouwer en participant.

De sociale afstand tussen de participanten en de toeschouwer

De afstand waarop participanten worden afgebeeld kan verschillende relaties tussen participanten en toeschouwers omvatten. Zo toont de intieme afstand alleen het gezicht. Een persoonlijke dichte afstand laat het hoofd en de schouders zien, terwijl de persoonlijke verre afstand een persoon vanaf de taille afbeeldt. De sociale dichte afstand toont een volledig figuur. De sociale verre afstand, daarentegen, toont het volledige figuur met marge. De publieke afstand, ten slotte, geeft het torso van minstens vier personen weer. Hoe verder de participanten van de toeschouwer staan, hoe minder intiem hun relatie wordt. De participanten worden bij elk niveau door de toeschouwer dus ook meer aanzien als een anonieme vreemde.

De plaats van de participanten in het beeld

De participanten kunnen zich op drie plaatsen bevinden in het beeld, afhankelijk van drie assen: links of rechts, hoog of laag en tot slot in het centrum of in de periferie. Een eerste as is de links-rechtsas, of de horizontale verlenging. Die is uiteraard “deeply affected by our convention of writing from left to right” (Kress & Van Leeuwen, 2006, p.4). Deze as bepaalt dat een participant links in beeld het gekende is voor de toeschouwer. Dat vormt dus het beginpunt van de interpretatie. Wat rechts staat, daarentegen, is nieuw en verdient daarom extra aandacht. Dat wil zeggen dat er meer nadruk zal komen te liggen op wat rechts staat en dat die participant dus ook erg belangrijk is in het beeld. De links-rechtsas heeft bovendien op dezelfde manier een invloed op de plaatsing van beelden in het geheel van een nieuwsbericht, maar die analyse valt buiten het bestek van deze paper.

Vervolgens kan een participant zich hoog of laag bevinden, ook wel de verticale verlenging genoemd. Die verticale verlenging roept bij de toeschouwer een hiërarchische bias op, waarin contrast tussen de participanten centraal staat: het belangrijkste of meest dominante staat bovenaan, terwijl een minder belangrijke of minder dominante participant onderaan het beeld staat. Dat sluit aan bij de verschillende perspectiefniveaus en hun bijhorende machtsimplicaties. Een andere manier om het contrast tussen de participanten te omschrijven is de tegenstelling tussen het hoge ‘wat zou kunnen’, oftewel het ideaal, en het lage ‘wat is’, oftewel de realiteit. In beide gevallen krijgt de participant die het hoogste in beeld staat de meeste nadruk. Deze as kan samenwerken met de horizontale verlenging.

Tot slot wordt er een onderscheid gemaakt tussen het centrum en de periferie. Dat is in de westerse cultuur, omwille van de leesrichting, eerder ondergeschikt aan de verdeling tussen links en rechts. Wanneer een element in het midden van een beeld staat, kan dat de kern van de beoogde informatie vormen. De elementen daarrond zijn dan, in meer of mindere mate, ondergeschikt aan de kern. Ook deze as kan samenwerken met de andere assen.

De saillantie van de participanten

Het gewicht van elementen in een beeld creëert een hiërarchie van belang. Zo worden bepaalde elementen door hun eigenschappen belangrijker en krijgen ze bijgevolg meer aandacht. Ten eerste speelt de grootte van een element een rol. Een grotere participant is meer saillant dan een kleinere participant. Hetzelfde geldt voor de selectieve focus, waarbij een scherp afgebeelde participant

belangrijker geacht wordt in vergelijking met een onscherp afgebeelde participant. Tot slot brengt een participant op de voorgrond meer gewicht in de schaal dan een participant op de achtergrond.

De (dis)connectie van de participanten

Participanten die dicht bij elkaar worden afgebeeld kunnen samen een aparte informatie-eenheid vormen. Dat benadrukt de groepsidentiteit. Participanten die ver van elkaar afgebeeld worden staan los van elkaar. Op die manier komt de focus te liggen op hun individualiteit en hun verscheidenheid. Lijnen, kleuren en vormen in het beeld kunnen de zogenaamde framing van participanten expliciet benadrukken. Daarnaast kunnen reactievectoren, de kijklijnen van participanten, een connectie tussen de participanten tot stand brengen.

3.4 Onderzoeksproces

Het onderzoeksmateriaal werd verzameld volgens de vooropgestelde criteria uit sectie 4.2. Van dat onderzoeksmateriaal werd een visueel overzicht gemaakt (zie bijlage A), alsook een overzicht op basis van de metadata (zie tabblad 'Overzicht corpus' in bijlage B).

Op basis van de methodologie van Rodriguez en Dimitrova (2011) werd vervolgens in stappen gewerkt. Ten eerste omvat het tabblad 'Denotatief niveau' (zie bijlage B) een overzicht van de actoren, demonstranten en ordediensten. Daarin wordt vastgesteld of de actoren, wanneer ze in beeld komen, positief, dan wel negatief of neutraal afgebeeld zijn. Er wordt ook vastgesteld of er sprake is van een confrontatie tussen de actoren.

Ten tweede wordt in het tabblad 'Stilistisch-semiotisch niveau' (zie bijlage B) gekeken naar de technisch-stilistische aspecten van het beeld. Er is daarbij nog geen sprake van een interpretatie, maar slechts een beschrijving van verschillende elementen die de beelden intrinsiek in zich dragen, zoals perspectief, sociale afstand en de plaats in het beeld.

In een derde stap wordt er wel gewerkt met interpretatie. In het tabblad 'Connotatief systeem' (zie bijlage B) worden namelijk de implicaties van de technisch-stilistische aspecten uiteengezet: een participant krijgt bijvoorbeeld meer nadruk (implicatie) wanneer die rechts, bovenaan of in het centrum van het beeld staat (technisch-stilistisch aspect). Bovendien wordt er hier ook rekening gehouden met de verbondenheid van de actoren op basis van vectoren en de geloofwaardigheid van het beeld op basis van de kleuren en de contextualisering van de achtergrond.

Ten vierde gaat de analyse verder dan wat er letterlijk op de beelden te zien is. Het tabblad 'Ideologisch niveau' (zie bijlage B) onderzoekt welke ideeën dominant zijn in het beeld en wiens belangen daarmee gediend worden. Er wordt ook gekeken of de beelden de status quo of de grieven van de protestbeweging bevestigen en of het protest gezien wordt als een legitiem politiek platform.

In een laatste fase worden al die elementen samengebracht om te bepalen of er een verband bestaat tussen bepaalde beelden. Er wordt daarbij rekening gehouden met het thema van het beeld, maar ook met de manifeste, latente en ideologische betekenissen. Die verbanden worden samengebracht onder het tabblad 'Gevonden frames in het corpus' (zie bijlage B). Het overzicht geeft een samenvatting van

de eigenschappen van de frames, maar geeft ook weer wat opvallende elementen in de beelden zijn en welke conclusies er getrokken kunnen worden uit de bijschriften en de titels.

4. Resultaten

Op basis van de methodologie van Rodriguez en Dimitrova (2011) en de visuele sociale semiotiek van Kress en Van Leeuwen (2006) konden 6 frames in het onderzoeksmateriaal vastgesteld worden: verwondingen (7 beelden), conflict tussen de demonstranten en de ordediensten (11 beelden), impasse tussen de demonstranten en de ordediensten (11 beelden), ordediensten in gereedheid (13 beelden), anoniem protest (28 beelden) en tot slot vredevol protest (31 beelden). Vijf nieuwsfoto's konden niet binnen een specifiek frame geplaatst worden (afbeeldingen 3, 43, 47, 48 en 62).

De frames vallen onvermijdelijk in grote mate samen met het thema of het onderwerp van de beelden. Toch bestaan de frames tegelijk uit meer dan hun thema. Ze vormen zo een *interpretive package* en bovendien een lens om naar de (actoren van de) protesten te kijken. Dit hoofdstuk zal enkele algemene vaststellingen met betrekking tot het onderzoeksmateriaal toelichten en vervolgens de kenmerken van elk frame illustreren aan de hand van enkele treffende voorbeelden.

4.1 Algemene vaststellingen

4.1.1 Instroom van de afbeeldingen

De geselecteerde afbeeldingen zijn afkomstig van 51 verschillende fotografen. De meeste afbeeldingen werden gemaakt door een fotograaf uit eigen huis: 71 foto's zijn zo eigendom van *The New York Times*. De andere nieuwsbeelden werden aangekocht. *The New York Times* maakte daarvoor voornamelijk gebruik van Getty Images (11 beelden), Reuters (9 beelden) en Associated Press (7 beelden). In mindere mate koos *The New York Times* voor Star Tribune (3 beelden), EPA (3 beelden) en Detroit Free Press (1 beeld).

4.1.2 Visuele sociale semiotiek van de afbeeldingen

In de visuele weergave van de actoren kon een duidelijke discrepantie vastgesteld worden. De focus lag nadrukkelijk op de demonstranten, die op 91 beelden voorkwamen. De ordediensten, daarentegen, werden 44 keer afgebeeld. Op 21 beelden werd een confrontatie tussen beide actoren vastgelegd. Die confrontatie was op 10 nieuwsfoto's negatief en op 10 nieuwsfoto's neutraal. De confrontatie werd slechts 1 maal als positief voorgesteld.

De toeschouwer wordt slechts op 7 beelden rechtstreeks aangesproken (afbeelding 6, 20, 21, 75, 80, 87 en 90). Bij alle andere beelden is de kijkrichting van de participanten niet naar de camera, en dus niet op de toeschouwer, gericht. Zo blijft de toeschouwer buitengesloten. De keuze voor het frontale perspectief (60 beelden) zorgt er dan wel weer voor dat de toeschouwer betrokken wordt bij de gebeurtenissen.

In de meeste gevallen worden de toeschouwer en de participanten op gelijke hoogte gebracht door op ooghoogte te fotograferen, waardoor er geen sprake is van een machtsdynamiek die invloed heeft op de perceptie van de afbeeldingen. De sociale afstand tussen participant en toeschouwer is gelijkmatig verdeeld. 58 afbeeldingen brengen een (erg) intieme relatie met de toeschouwer tot stand. Bij de overige afbeeldingen is er sprake van een weinig intieme relatie of zelfs het gebrek aan intimiteit.

De afbeeldingen hebben eerder een grote geloofwaardigheid. De modaliteit wordt tweemaal beïnvloed door de keuze voor zwartwit (afbeeldingen 33 en 62). Bij 22 afbeeldingen zorgt de hoge saturatie voor minder geloofwaardigheid. Die afbeeldingen werden elk gemaakt na valavond, wat een duidelijke invloed heeft op de kleuren die de camera vastlegt. De decontextualisering van de achtergrond bij 32 afbeeldingen draagt ook bij aan de vermindering van de geloofwaardigheid.

4.1.3 Bijschriften van de afbeeldingen

De bijschriften van de afbeeldingen anonimiseren systematisch de actoren van de protesten. Zij worden bijgevolg in erg algemene termen, zoals “protesters” of “police officers”, omschreven. De enige afbeeldingen waarbij de actoren geïdentificeerd worden, zijn afbeeldingen 29, 39, 65, 77 en 101. Zo schrijft afbeelding 29 een uitspraak toe aan Johnnie Green, een demonstrant. Daarnaast is het bijschrift van afbeelding 39 het enige dat een slachtoffer van de protesten benoemt. Bij afbeelding 65 komt Sheriff Christopher R. Swanson als enige afgevaardigde van de ordediensten bij naam naar voren. Twee opvallende afbeeldingen in deze opsomming zijn tot slot 77 en 101. Die verwijzen naar namelijk Terrence Floyd, de broer van de overleden George Floyd, die vanwege de dood van zijn broer de status van bekendheid heeft verworven.

De actoren worden bovendien slechts zelden aan het woord gelaten. De bijschriften bij afbeeldingen 1 en 29 zijn de enige die een quote bevatten. Meer specifiek gaat het om een uitspraak van twee demonstranten. De ordediensten, omstaanders of andere betrokkenen komen niet aan het woord in de bijschriften van de geselecteerde afbeeldingen.

Tot slot werden de bijschriften in erg algemene en beschrijvende termen geschreven. De bijschriften zijn dan ook meestal een letterlijke, woordelijke weerspiegeling van wie of wat er op de beelden te zien is en waar de foto genomen werd. Uitzonderingen daarop zijn afbeeldingen 1 en 29, die de afbeelding aanvullen met een quote. Ook geven enkele bijschriften omkadering aan de afbeeldingen, door te focussen op de context en de motivatie van de protesten (afbeeldingen 4, 11, 15, 27, 54, 61, 77, 89, 101 en 106). Afbeeldingen 73 en 92 zijn helemaal niet aangevuld met een bijschrift.

4.1.4 Titels van de afbeeldingen

De titels van de artikels waarbij de afbeeldingen horen klinken in het algemeen eerder negatief. Zo wijzen veel titels op het geweld en de chaos waarmee de *Black Lives Matter*-protesten gepaard gaan (afbeeldingen 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 31, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 44, 49, 50, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 60, 61, 63, 64, 66, 67, 68, 69, 73, 74, 76, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101 en 106). Dat komt overeen met 18 verschillende artikels. Het gaat dan om uitdrukkingen als “protests continue to rage” (afbeeldingen 8 tot 13), “escalate crisis” (afbeelding 19) en “clashing with the police” (afbeeldingen 34 tot 44).

De titels kunnen voorts wijzen op de langdurigheid en de grote schaal van de protesten (afbeeldingen 8, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 18, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 34, 36, 38, 40, 41, 42, 44, 55, 56, 57, 70, 71, 75, 79, 80, 87). Hier gaat het om 10 verschillende artikels. Voorbeelden van uitdrukkingen zijn “spiral

out of control again” (afbeeldingen 55 tot 57), “from Sacramento to San Diego” (afbeeldingen 70 en 71) en “as protests engulf the United States” (afbeelding 87).

4.2 Frame 1: Verwondingen

Het minst voorkomende frame is dat van de verwondingen: 7 beelden tonen de fysieke schade van het protest (afbeeldingen 13, 16, 21, 24, 37, 39 en 98). De toeschouwer blijft een onzichtbare getuige; hij/zij wordt niet rechtstreeks aangesproken door de blik van de participant. Vanwege de kleine sociale afstand tussen toeschouwer en participanten kan de toeschouwer in een (erg) intieme relatie met de participant treden. Het verticale perspectief op ooghoogte draagt daar ook aan bij.

De slachtoffers worden duidelijk herkenbaar in beeld gebracht en hebben, met uitzondering van afbeelding 21 en 39, een gekleurde huidskleur. Hun verwonding trekt steeds de aandacht en vormt de kern van het beeld. De participanten zijn sterk verbonden met andere demonstranten door middel van actievectoren. Dat benadrukt de groepsidentiteit en de samenhang van de groep demonstranten, die elkaar steunt bij problemen.

De achtergrond is, met uitzondering van afbeelding 24, systematisch gedecontextualiseerd. Die decontextualisering kan zowel door de kadrering als door de scherpte van het beeld optreden. Dat maakt dat de beelden ontdaan worden van hun specificiteit. De beelden kunnen namelijk op eender welk protest gemaakt zijn. Dat maakt identificatie moeilijker voor de toeschouwer. Bovendien wordt zo de geloofwaardigheid negatief beïnvloed.

Opvallend is dat de gewonden steeds demonstranten zijn, al worden de ordediensten niet geïmpliceerd als daders. Deze selectie van nieuwsfoto's beeldt namelijk helemaal geen ordediensten af. Dat wordt ook weerspiegeld in de bijschriften. De ordediensten worden ook daar niet expliciet aangewezen als degenen die de fysieke schade toebrengen. Wanneer er wel melding wordt gemaakt van de ordediensten is dat in erg vage en passieve termen, zoals “A protester who was injured during clashes with the police” (afbeelding 13) of “A protester after being tear gassed by the the police in Louisville on Friday” (afbeelding 16).

Deze afbeeldingen vormen een bevestiging van de grieven van de protestbeweging en zo wordt het belang van de beweging gediend. Hoewel het slechts impliciet aanwezig is in de beelden en in de bijschriften, wijzen deze afbeeldingen er op dat de politie gewelddadig is.

Figuur 1 – “A protester after being tear gassed by the police in Louisville on Friday.”, foto van Jenn Ackerman via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/29/us/floyd-protests-usa.html?searchResultPosition=15>.

Figuur 1 (afbeelding 16 uit het corpus) toont een man die traangas in zijn gezicht kreeg tijdens een confrontatie met de politie. Er wordt geen connectie gemaakt tussen de participanten en de toeschouwer. De toeschouwer blijft dus een onzichtbare getuige van het tafereel. De sociale afstand ten opzichte van de participanten is echter wel persoonlijk dichtbij. Dat creëert een intieme relatie met de toeschouwer. Bovendien zorgt het frontale perspectief voor betrokkenheid. Het verticale perspectief suggereert daarenboven dat toeschouwer en participanten gelijken zijn. Die elementen brengen zo toch een zeker engagement van de toeschouwer ten opzichte van de participanten tot stand.

Wat in deze afbeelding het meeste opvalt, is de fysieke schade waaraan de man in het centrum lijdt. De aandacht van de toeschouwer wordt namelijk gemakkelijker getrokken naar het centrum dan naar de periferie van het beeld. De helpende hand neemt daarbij een minder belangrijke plaats in. De participanten zijn zo wel verbonden via een actievector. Op die manier krijgen de participanten een gedeelde identiteit.

De geloofwaardigheid van deze afbeelding wordt verlaagd door de decontextualisering van de achtergrond. De toeschouwer ziet slechts een donker vlak en onscherpe begroeiing. De toeschouwer kan de gebeurtenis daardoor niet lokaliseren en zo kan er geen identificatie tot stand komen.

Gelijkaardige beelden in dit frame zijn afbeelding 24, 39 en 98.

Figuur 2 - "A demonstrator in Minneapolis injured by rubber bullets during protests Thursday over the death of George Floyd.", foto van Carlos Barria/Reuters via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/29/opinion/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=24>

In tegenstelling tot figuur 1, spreekt de participant de toeschouwer in figuur 2 (afbeelding 21) expliciet aan. Dat betreft de toeschouwer onmiddellijk bij de gebeurtenis die wordt afgebeeld. Ook het verticale perspectief wijkt af van de eerste figuur. De toeschouwer kijkt namelijk neer op de participant. Op die manier bevindt de toeschouwer zich in een machtspositie. De intimiteit van dit beeld doet daarentegen wel denken aan figuur 1. De sociale afstand is klein genoeg om de toeschouwer te betrekken in een intieme relatie met de participant.

Ook hier vormen de participant en haar verwondingen het brandpunt van de afbeelding. De chaos van demonstranten en het vuur op de achtergrond is daaraan ondergeschikt. Nochtans staat zij niet letterlijk in het centrum van of bovenaan het beeld. De vrouw verwerft de focus van het beeld door de scherpte waarmee haar gezicht wordt afgebeeld. De achtergrond wordt daardoor minder opvallend en belangrijk. Dat heeft bovendien een invloed op de geloofwaardigheid, die verlaagd wordt door de anonimisering van de achtergrond.

De vrouw op de foto maakt geen verbinding met andere demonstranten. Op de achtergrond zijn erg vaag enkele andere participanten te zien, maar die treden niet in een relatie met de centrale participant. Er is dus ook geen sprake van steun of een gedeelde groepsidentiteit.

4.3 Frame 2: Conflict tussen de demonstranten en de ordediensten

Het tweede minst voorkomende frame is het conflict tussen de demonstranten en de ordediensten. Dat frame komt voor in 11 beelden, namelijk afbeeldingen 4, 5, 9, 35, 63, 69, 75, 87, 91, 103 en 104. Daarop zijn beide actoren steeds te zien. De uitzonderingen daarop zijn afbeeldingen 9 en 75: het doel, in dit geval vermoedelijk de demonstranten, is daar niet op te zien. Het contact tussen de demonstranten en de ordediensten wordt voorgesteld als grimmig en gewelddadig.

De toeschouwer en participanten worden gezien als gelijken vanwege het verticale perspectief op ooghoogte. De enige uitzondering daarop is afbeelding 69, waarbij de toeschouwer neerkijkt op de participanten. Op basis van het links-rechtsprincipe krijgen de demonstranten iets meer nadruk dan de ordediensten (afbeeldingen 4, 63, 69 en 87), terwijl de ordediensten meer nadruk krijgen volgens de opdeling in centrum en periferie (afbeeldingen 4, 9 en 75). De ordediensten staan daarentegen vaker op een hoge positie in het beeld, waardoor ze als dominantier aanzien worden (afbeeldingen 35, 63, 87, 91 en 103).

Afhankelijk van de afbeelding bevestigt het beeld de grieven van de protestbeweging (afbeeldingen 9, 35, 63, 75, 87 en 104) of de status quo (afbeeldingen 4, 5, 69, 91 en 103). De beelden die de grieven van de protestbeweging bevestigen tonen buitensporig politiegeweld en de overbodige dominantie van de ordediensten. Dat dient uiteraard het belang van *Black Lives Matter* als protestbeweging. De beelden die de status quo bevestigen, daarentegen, rechtvaardigen het gedrag van de ordediensten, door te focussen op arrestaties. Het hardhandige optreden van de ordediensten is daarbij geoorloofd. Op die manier wordt de elite bekrachtigd en bovendien onderschrijven deze afbeeldingen het stereotype van de kwade, gewelddadige Afro-Amerikaan. Op basis van de duidelijk uiteenlopende ideologische implicaties, wat dus een ander moreel oordeel over de protesten en de protestbeweging met zich meebrengt, kan er hier gesproken worden van twee subframes binnen het overkoepelende conflictframe.

De bijschriften dragen bij aan een perceptie van de protesten in het voordeel van de protestbeweging. De ordediensten krijgen namelijk een actieve rol toebedeeld, waardoor zij de initiërende actor worden. Dat blijkt uit voorbeelden als "Officers approaching protesters" (afbeelding 9), "A police officer pointed his gun at protesters" (afbeelding 75) en "Police officers in riot gear released tear gas on peaceful demonstrators" (afbeelding 104). De demonstranten worden neutraal of in het geval van afbeelding 104 positief omschreven.

Tot slot beïnvloeden de titels hoe er naar de *Black Lives Matter*-protesten gekeken wordt. Die wijzen namelijk soms op het buitensporige geweld van de ordediensten: "Facing Protests Over Use of Force, Police Respond With More Force" (afbeelding 63) en "Tear Gas Clears Path for Trump to Visit Church" (afbeelding 69). Die eerste titel klinkt zelfs kritisch en afkeurend ten opzichte van politiegeweld. Aan de andere kant benoemen enkele titels de demonstranten als initiatiefnemers en dus als uitlokkers van een gewelddadige reactie van de ordediensten: "After Widespread Looting, Curfew is Moved Up to 8 P.M."

(afbeelding 75) en “Demonstrators Linger After Curfew and Some Are Arrested in New York City” (afbeelding 91).

Figuur 3 – “A police officer pointed his gun at protesters in Manhattan on Sunday night.”, foto van Jason Goodrich via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/01/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=71>.

Wat meteen opvalt aan figuur 3 (afbeelding 75) is dat de politieagent zijn pistool richt op een persoon die zich rechts achter de camera bevindt. Het zogenaamde doel is, met andere woorden, niet in beeld. Hoewel de politieagent niet recht in de camera kijkt, creëert dat richten van een pistool wel een bepaalde spanning bij de toeschouwer, precies omdat het doel zich zo dicht bij de fotograaf bevindt. De toeschouwer wordt zo toch betrokken bij het beeld. Bovendien spreekt dit beeld het empathisch vermogen van de toeschouwer aan, die zelf moet bedenken wat er buiten beeld gebeurt om het gedrag van de agent te rechtvaardigen.

Op de achtergrond zijn demonstranten te zien. Hun slogans zijn niet leesbaar. Ze interfereren niet, maar aan hun houding is te zien dat ze niet akkoord gaan met de acties van de agent. Helemaal links in beeld filmt een demonstrant de confrontatie tussen de politieagent en het onbekende doel. Dat doet denken aan de video van George Floyd's arrestatie en is een gangbare praktijk binnen het kader van raciaal geïnspireerd politiegeweld.

Een vergelijkbare nieuwsfoto is afbeelding 9. Ook daar is het doel niet zichtbaar in beeld en wordt de confrontatie gefilmd door omstaanders. In mindere mate sluit ook afbeelding 35 hierbij aan. Het doel is daar niet helemaal onzichtbaar, maar staat op beeld met de achterkant van haar hoofd en haar rechterarm.

Figuur 4 – “Protesters being detained by the police in Minneapolis on Sunday.”, foto van Victor J. Blue via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/02/world/asia/china-george-floyd.html?searchResultPosition=97>.

Figuur 4 (afbeelding 87) geeft duidelijk een verschil weer tussen hoog en laag. Enerzijds staan de ordediensten hoger in beeld dan de demonstrantes, waardoor ze een dominante houding aannemen. Anderzijds werd de foto op ooghoogte met de ordediensten genomen. De toeschouwer wordt daardoor als gelijke van de ordediensten gezien. Bijgevolg zorgt het perspectief ervoor dat de toeschouwer tegelijkertijd neerkijkt op de demonstrantes.

De strenge, zelfs gewelddadige houding die de ordediensten aannemen wordt bovendien gecontrasteerd met de emotionaliteit van de demonstrantes. De ordediensten weerspiegelen zo aan de hand van hun gedrag hun overwicht, terwijl de dames op de grond huilen. Zij worden in een minderwaardige en kwetsbare positie geplaatst. De bewapende dominantie schijnt zinloos te zijn, aangezien de demonstrantes zich niet lijken te verzetten tegen een arrestatie, hun handen in de lucht houden en duidelijk erg overstuurd zijn.

Gelijkaardige beelden zijn afbeeldingen 5, 63 en 103. Ook daar spreekt er veel emotionaliteit uit de houding van de arrestanten.

Figuur 5 – “Police officers in riot gear released tear gas on peaceful demonstrators outside a Washington church before President Trump’s arrival on Monday evening.”, foto van Jose Luis Magana/Agence France-Presse — Getty Images via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/02/opinion/george-floyd-protests-first-amendment.html?searchResultPosition=110>.

Vanwege het schuine perspectief in figuur 5 (afbeelding 104) wordt de toeschouwer niet bij de actoren betrokken. De wolk van traangas vormt een letterlijke scheiding tussen de demonstranten en de ordediensten. De demonstranten komen zelfs in de waas van het traangas te staan en lijken zo bijna te verdwijnen uit het beeld. De ordediensten trekken daardoor alle aandacht naar zich toe, onder meer omdat ze rechts in beeld te zien zijn.

Het is moeilijk om oorzaak-gevolgrelaties vast te stellen aan de hand van een beeld, maar een bijschrift kan helpen om de gebeurtenis te kaderen. Uit het bijschrift van deze figuur blijkt dat de ordediensten de “peaceful demonstrators” met traangas bestookten om zo de weg naar de St. John’s Episcopal Church in Washington D.C. vrij te maken. De motivatie daarachter was dat toenmalig president Trump een zogenaamde *photo op*, oftewel een *photo opportunity*, wilde grijpen en zich zou laten fotograferen met een Bijbel voor de kerk. De ordediensten moesten daarom de weg naar die kerk vrijmaken. Het bijschrift wijst dus erg duidelijk op buitensporig geweld van de ordediensten.

Een ander element in het beeld dat de aandacht opeist, is de kerk die boven zowel demonstranten als ordediensten uittorent. Op die manier beslaat het gebouw een dominante positie. Het kan gezien worden als een ideaal van geloof en gelijkheid, waarbij de realiteit, daarentegen, een gewelddadige clash tussen de actoren voorstelt. Dat wordt ondersteund door bisschop Mariann Edgar Budde, die stelt dat de manier waarop de demonstranten weggedreven werden “antithetical to the teachings of Jesus and everything [their] church stands for” (Budde, 2020) is.

4.4 Frame 3: Impasse tussen de demonstranten en de ordediensten

Het volgende frame is de impasse tussen de demonstranten en de ordediensten, dat bestaat uit 11 nieuwsfoto's. Afbeeldingen 2, 11, 14, 28, 40, 41, 80, 89, 94, 100 en 106 geven die impasse weer. Ook hier is de toeschouwer een onzichtbare getuige. De toeschouwer heeft een (erg) intieme relatie met de participanten (afbeeldingen 2, 14, 28, 40, 41, 80, 100 en 106). Vanwege het perspectief op ooghoogte komen toeschouwer en participant zowel letterlijk als figuurlijk op gelijke hoogte te staan.

In dit frame wordt er zowel gebruik gemaakt van het frontale als van het schuine perspectief. Indien er sprake is van een schuin perspectief, scheidt een denkbeeldige lijn doorheen het midden van het beeld de actoren van elkaar. De ordediensten en de demonstranten vormen elk steeds een aparte eenheid met een eigen groepsidentiteit. Bij afbeelding 89 is er geen sprake van een groepsidentiteit, omdat de actoren daar in elkaar overlopen. Er zijn reactievectoren aanwezig die een connectie tussen de verschillende eenheden creëren.

In tegenstelling tot het conflictframe worden de actoren binnen het impasseframe als vredevol voorgesteld. Hoewel ze lijnrecht tegenover elkaar staan in een zogenaamde *standoff* is er geen sprake van een fysieke confrontatie of van geweld tussen de demonstranten en de ordediensten. Op die manier worden noch de grieven van de protestbeweging, noch de status quo bevestigd.

De impasse wordt bovendien gereflecteerd in de bijschriften. Er werd namelijk gekozen voor erg passieve bewoordingen, zoals "Protesters near the home of Derek Chauvin on Thursday" (afbeelding 11), "A standoff on 14th Street in Manhattan" (afbeelding 41) en "Protesters on Monday near the White House" (afbeelding 106).

Figuur 6 – “People protesting the death of George Floyd at Barclays Center in Brooklyn on Friday.”, foto van Gabriela Bhaskar via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>.

Figuur 6 (afbeelding 28) beeldt een typische *standoff* af. Dat wil zeggen dat de twee tegenstanders van een conflict in een impasse beland zijn. Dat wordt duidelijk weergegeven door de harde, onverstoorbare houding van beide actoren. Vooral de centrale vrouw valt op in het geheel, de periferie is minder belangrijk. Het valt ook op dat de ordediensten geen oogcontact zoeken met de vrouw. Drie van hen wenden hun blik helemaal af van de vrouw en haar achterban, terwijl de expressie van de vierde letterlijk verstopt zit achter een zonnebril.

Vanwege het schuine perspectief komen zowel de demonstranten als de ordediensten gelijkmatig in beeld. Toch ligt de grootste focus op de demonstranten, die rechts in beeld staan. De grote slogan rechtsonder valt ook erg op, maar die is niet scherp gefotografeerd. Het is duidelijk dat er ‘Black Lives Matter’ op staat, maar de slogan wordt op die manier bijzaak.

Met uitzondering van de centrale vrouw en de vrouw rechts van haar dragen alle demonstranten een mondkapje. Dat is zeker het vermelden waard, aangezien de gezondheidssituatie omwille van het coronavirus op het moment van de protesten nog steeds erg kritiek was.

Erg gelijkaardige nieuwsfoto's zijn afbeeldingen 2, 80 en 106.

Figuur 7 – “Protesters trying to cross the Manhattan Bridge from Brooklyn after curfew were told to return or risk arrest.”, foto van Demetrius Freeman via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/02/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=105>.

Anders dan figuur 6 toont figuur 7 (afbeelding 89) de protesten vanuit een frontaal perspectief. De fotograaf bevindt zich hier achter de aanwezige ordediensten. De ordediensten worden buitengesloten uit het beeld, omdat zij met hun rug naar de camera staan. Dat maakt het moeilijk voor de toeschouwer om zich met hen te vereenzelvigen. De demonstranten, daarentegen, worden in het gezicht gefotografeerd. Het frontale perspectief geeft bovendien de illusie dat de ordediensten en de demonstranten in elkaar over lopen.

Deze figuur toont sterk de grote omvang van het protest. Er is namelijk een grote massa zichtbaar. Hoewel de demonstranten ogenschijnlijk een eenheid vormen met een groepsidentiteit blijkt uit dit beeld dat ze wat ongecoördineerd doorheen de straten lopen. De reactievector, ofwel kijklijnen, van de demonstranten gaan zo alle kanten op.

Net als bij figuur 6 dragen de demonstranten hier massaal mondmaskers. Over de ordediensten kan in het algemeen geen uitspraak gedaan worden, omdat de aangezichten niet zichtbaar zijn. Er kan wel opgemerkt worden dat de twee agenten wiens gezicht in profiel te zien is hun mondmasker ofwel niet ofwel onder de neus dragen.

De slogans nemen een hoge en dus een opvallende positie in. Op die manier komt de focus van dit beeld te liggen op de slogans die de demonstranten in de lucht houden. Toch zijn er maar twee slogans goed leesbaar: ‘Black Lives Matter’ en ‘Stop Police Brutality’. Alle andere borden zijn ofwel onscherp

ofwel verborgen achter elkaar. De slogans zijn dus, ondanks hun dominante positie, niet het belangrijkste, meest betekenisvolle element in het beeld.

Figuur 8 – “Protesters knelt before a line of officers in Ferguson, Mo., on Sunday.”, foto van Whitney Curtis via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=108>.

De actoren zijn op figuur 8 (afbeelding 94) omgekeerd gesitueerd ten opzichte van die in figuur 7: de ordediensten staan met het aangezicht in de richting van de camera, terwijl de demonstranten de camera de rug keren. Op die manier stellen zij zich erg kwetsbaar op, des te meer omdat ze zich in een inferieure positie bevinden. Ze zitten namelijk lager dan de ordediensten, die daardoor een dominante positie verwerven.

Erg opvallend aan dit beeld is de houding van de demonstranten. Die reflecteert immers erg duidelijk Derek Chauvins kniedruk die George Floyd het leven kostte. Het is bovendien in het debat omtrent rassengelijkheid een bekend en herkenbaar symbool. Zo knielde American-voetballer Colin Kaepernick al in 2016 tijdens het volkslied aan het begin van een wedstrijd om politiegeweld op zwarten onder de aandacht te brengen (Payne, 2016). Onder andere Formule 1-coureur Lewis Hamilton herhaalde dat gebaar na Floyds dood (Benson, 2020).

Vergelijkbare beelden zijn afbeeldingen 11 en 41. Ook daar brengen de demonstranten zich in een minderwaardige positie en is de houding van de ordediensten erg stoïcijns.

4.5 Frame 4: Ordediensten in gereedheid

Het frame van de ordediensten in gereedheid omvat 13 afbeeldingen. Specifiek gaat het over afbeeldingen 7, 10, 20, 23, 30, 31, 32, 42, 51, 64, 81, 83 en 85. Afbeelding 20 is de enige waarbij de toeschouwer expliciet wordt aangesproken door de participanten. Alle andere afbeeldingen sluiten de toeschouwer uit door geen contact te maken. Het verticale perspectief is meestal op ooghoogte (afbeeldingen 7, 20, 23, 32, 42, 51, 64 en 81). Slechts eenmaal kijkt de toeschouwer neer op de participant (afbeelding 31). De overige afbeeldingen brengen de participanten in een dominante positie, doordat de participanten neerkijken op de toeschouwer. Dat reflecteert ook de dominantie waarmee het beroep van ordehandhaver gepaard gaat.

De framing van de participanten is gelijkmatig verdeeld. Daardoor vormen de ordediensten soms wel (afbeeldingen 30, 31, 42, 51, 64, 83 en 85) en soms geen eenheid (afbeeldingen 7, 10, 20, 23, 32 en 81). De ordediensten hebben vaker niet dan wel een gezamenlijke reactievector. Hun opstelling in het beeld weerspiegelt dus eerder een afwachende houding. Die passiviteit wordt ook weergegeven in de bijschriften: "Police officers were stationed" (afbeelding 7), "Denver police monitoring the protest" (afbeelding 10) en "Police officers standing guard at a demonstration" (afbeelding 81).

De ordediensten worden expliciet en regelmatig in beeld gebracht. Ze hebben hun wapens klaar om meteen te kunnen reageren op geweld. De ordediensten zijn, met andere woorden, voorbereid op het geweld dat met het protest gepaard kan gaan. Hun aanwezigheid wordt bovendien geframed als noodzakelijk. Dat betekent impliciet ook dat enig mogelijk hardhandig optreden van de ordediensten geoorloofd is. Zo wordt de status quo en het belang van de elite bevestigd.

Net als bij het verwondingenframe uiten enkele bijhorende titels kritiek ten opzichte van politiegeweld. Dat blijkt uit volgende titels: "How the Supreme Court Lets Cops Get Away With Murder" (afbeelding 20), "Thousands of Complaints Do Little to Change Police Ways" (afbeelding 32) en "Facing Protests Over Use of Force, Police Respond With More Force" (afbeelding 64).

Figuur 9 – “A portrait of George Floyd on a lamppost outside the Minneapolis Police Department’s Third Precinct station on Wednesday.”, foto van Stephen Maturen/Getty Images via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/29/opinion/Minneapolis-police-George-Floyd.html?searchResultPosition=23>.

Figuur 9 (afbeelding 20) toont aan de hand van een frontaal perspectief de ordediensten, die klaar staan met hun wapenstok en beschermende uitrusting. Toch ligt de focus helemaal niet op hen, wat ook blijkt uit het bijschrift. Het belangrijkste element in deze nieuwsfoto is namelijk het getekende portret van George Floyd op de lantaarnpaal in het midden van het beeld. Dat blijkt uit de positie van de tekening: die bevindt zich zowel hoger als centraler dan de ordediensten. De twee agenten worden als het ware gescheiden door de lantaarnpaal met Floyds tekening op. Daarnaast is de tekening scherp gefotografeerd, in tegenstelling tot de ordediensten.

Door het beeld op deze manier vorm te geven, worden de ordediensten expliciet in verband gebracht met de dood van George Floyd. Het ideaal, gerechtigheid voor het slachtoffer van politiegeweld, wordt bovendien gecontrasteerd met de harde realiteit van wapenstokken en optimale gereedheid van de ordediensten.

Beelden die op figuur 9 lijken, zijn afbeeldingen 32 en 64.

Figuur 10 – “Secret Service agents outside the White House on Friday night.”, foto van Jim Lo Scalzo/EPA via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/politics/trump-threatens-protesters-dogs-weapons.html?searchResultPosition=33>.

De toeschouwer krijgt meteen het gevoel uitgesloten te worden van figuur 10 (afbeelding 31). Dat komt door het schuine perspectief, dat afstand creëert tussen de toeschouwer en de participanten. De sociale afstand, daarentegen, is erg intiem. Het verticale perspectief ligt net iets hoger dan ooghoogte. Op die manier ontstaat er een dominantie van de toeschouwer ten opzichte van de participanten, al blijft die superioriteit eerder beperkt.

De ordediensten zijn duidelijk voorbereid op gewelddadige confrontaties met de demonstranten. Dat blijkt uit hun uitrusting. Het bijschrift wijst er bovendien op dat de agenten die hier afgebeeld zijn geen politieagenten zijn, maar deel uitmaken van de Secret Service. Hun taak is voornamelijk om de nationale regeringsleiders te beschermen. Een van hun posten is de perimeter rond het Witte Huis, dat op de achtergrond van het beeld te zien is. Doordat het boven de Secret Service-agenten uittorent, symboliseert het gebouw het ideaal van het beeld. Dat kan enerzijds betekenen dat het Witte Huis optreedt als werkgever, maar anderzijds kan het ook het presidentschap van Donald Trump legitimeren.

Vergelijkbare nieuwsbeelden zijn afbeeldingen 7, 10, 51 en 81.

Figuur 11 – “The D.C. National Guard outside the Lincoln Memorial on Tuesday.”, foto van Win McNamee/Getty Images via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-video-autopsy-protests.html?searchResultPosition=94>.

Het meest betekenisvolle element in figuur 11 (afbeelding 83) is het perspectief. Aan de ene kant geeft het schuine perspectief aan dat de toeschouwer geen deel uitmaakt van wat er op beeld werd vastgelegd. Aan de andere kant verleent het verticale perspectief bijzonder veel superioriteit aan de ordediensten. Zij kijken namelijk neer op de toeschouwer. Het feit dat de toeschouwer zich niet kan identificeren met de participanten wordt versterkt door de anonimiteit van de ordediensten. De brillen en mondklappers bedekken het volledige gezicht van de participanten, wat niet alleen een gevoel van vervreemding oproept, maar dat ook als akelig beschouwd kan worden. De superioriteit van de ordediensten krijgt daarmee nog een extra impuls.

Een tweede betekenisvol element is het gebouw op de achtergrond, het Lincoln Memorial. Dat gebouw staat symbool voor de rassenrelaties in de Verenigde Staten en staat bovendien gekend als “the site of the most famous spectacle of the Civil Rights Movement” (Fairclough, 1997, p.408). De zwarte mensenrechtenactivist Martin Luther King Jr. bracht er op 28 augustus 1963, ten tijde van de piek van de *Civil Rights Movement*, zijn welbekende “I Have A Dream”-speech. De zwaarbewapende ordediensten op de trappen van het Lincoln Memorial staan daardoor in schril contrast met de grieven van het zwart activisme, die bijna vijftig jaar na de *Civil Rights Movement* nog steeds voor zware confrontaties zorgen met de status quo.

Een gelijkaardig beeld is afbeelding 30.

Figuur 12 – “The California National Guard lined up in front of a group of protesters in Los Angeles on Tuesday.”, foto van Kyle Grillo/Agence France-Presse — Getty Images via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-video-autopsy-protests.html?searchResultPosition=94>.

Net als figuur 11 wijst ook figuur 12 (afbeelding 85) op de dominantie van de ordediensten door middel van het verticale perspectief. Zij zijn duidelijk voorzien op gewelddadige demonstranten en dat wordt ook uitdrukkelijk in beeld gebracht. Het feit dat ze zo voorzien zijn op clashes doet bovendien meteen vermoeden dat de demonstranten wel gewelddadig zullen zijn en dat de zware bewapening noodzakelijk is om het protest onder controle te houden. Zo creëert dit frame een heldere verwachting ten opzichte van de demonstranten, waardoor eventuele gewelddadige acties van de ordediensten automatisch geoorloofd lijken.

4.6 Frame 5: Anoniem protest

Het tweede grootste frame geeft het protest weer als een anoniem protest. Dat is het geval bij 28 afbeeldingen: 1, 8, 12, 18, 19, 25, 27, 29, 36, 38, 44, 45, 49, 50, 53, 55, 56, 59, 66, 68, 71, 79, 84, 92, 95, 96, 99 en 102. Ook hier is de toeschouwer slechts een onzichtbare getuige van het protest. Bovendien is de sociale afstand tussen toeschouwer en participanten vaak erg groot, waardoor de toeschouwer een beperkte of zelfs helemaal geen intieme relatie kan opbouwen met de participanten. Het protest neemt daardoor letterlijk de vorm aan van een ver-van-je-bed-show. De toeschouwer kijkt meestal neer op de participanten. Dat verticale perspectief is vermoedelijk gekozen om de omvang van het protest expliciet in beeld te kunnen brengen. Die visuele elementen zorgen er in het algemeen voor dat de toeschouwer zich niet kan identificeren met de demonstranten en dat hij/zij minder geneigd is om emotioneel te investeren in het protest.

Anders dan bij het frame van het vreedvolle protest is de onherkenbaarheid van de actoren hier een belangrijk element. Die anonimiteit kan bereikt worden door de sociale afstand te vergroten, maar ook door het keren van de rug (afbeeldingen 1, 12, 38, 44, 49, 50, 53, 55, 56, 59, 68, 71, 95 en 99) of het spelen met licht en donker, waardoor de gezichten hun unieke karakteristieken verliezen (afbeeldingen 19, 27, 45, 55 en 102). Ook hier wordt identificatie met de protestbeweging bemoeilijkt.

Dit frame kan enerzijds gezien worden als een bevestiging van de status quo (afbeeldingen 8, 18, 19, 25, 36, 44, 45, 55, 56, 66, 71, 95 en 102). Die afbeeldingen portretteren de demonstranten namelijk als gewelddadig. Zij worden, zowel impliciet als expliciet, in verband gebracht met brandstichting, vernielingen en de plundering van winkels. Bovendien wijst die selectie aan nieuwsbeelden op de chaos van het protest. Zo wordt alweer het stereotype van de kwade Afro-Amerikaan bevestigd en versterkt. Anderzijds ondersteunt het frame de grieven van *Black Lives Matter* als protestbeweging (afbeeldingen 1, 27, 29, 50, 53, 59, 68, 79, 92, 96 en 99). De protesten zien er namelijk vreedvol uit. Daarnaast tonen de nieuwsfoto's de grote omvang van de protesten en daarbij ook de grote omvang van het *Black Lives Matter*-gedachtegoed. Op basis van de duidelijk uiteenlopende ideologische implicaties, wat dus een ander moreel oordeel over de protesten en de protestbeweging met zich meebrengt, kan er hier gesproken worden van twee subframes binnen het overkoepelende frame van het anonieme protest.

Figuur 13 – “Hiawatha Avenue in Minneapolis during a third night of protests.”, foto van David Joles/Star Tribune via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/28/us/george-floyd-national-guard.html?searchResultPosition=4>.

Figuur 13 (afbeelding 8) toont hoe de protesten ontaardden in materiële vernielingen en chaos. De toeschouwer wordt maar weinig betrokken bij de gebeurtenis, doordat de sociale afstand enorm groot

is. De participanten zijn bovendien amper zichtbaar doordat het donker hen verhult. Zo is het ook moeilijk om de actoren van elkaar te scheiden.

De meeste aandacht gaat naar het vuur op het gebouw en de brandjes en de rook in het midden van de foto. Die vernieling wordt bijgevolg het dominante idee dat het beeld communiceert. Het is opvallend dat de brand niet in verband gebracht wordt met een dader. Dat heeft uiteraard te maken met de sociale afstand en hoge perspectief waarbij de toeschouwer neerkijkt op de massa.

Afbeeldingen 18, 25, 36 en 55 zijn vergelijkbare afbeeldingen, aangezien ze ook de materiële chaos in beeld brengen.

Figuur 14 – “Looting in Manhattan on Sunday night.”, foto van Chang W. Lee via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=108>.

In tegenstelling tot figuur 13 toont figuur 14 (afbeelding 95) wel wie de daders zijn van de materiële vernielingen. Opvallend is dat het bijschrift de demonstranten niet expliciet en actief impliceert. De sociale afstand is hier ook beduidend kleiner: de toeschouwer kan de verschillende participanten goed van elkaar onderscheiden, maar hun identiteit blijft anoniem. Dat komt uiteraard doordat ze met hun rug naar de camera staan. De toeschouwer wordt daardoor als het ware buitengesloten.

Vergelijkbare afbeeldingen zijn 19, 56, 71 en 102. Ook daar worden de demonstranten geïmpliceerd als daders van de vernielingen.

Figuur 15 – “Protesters at Parkside Avenue and Ocean Avenue in Brooklyn.”, foto van Chang W. Lee via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>.

Figuur 15 (afbeelding 38) toont het protest als een omvangrijke massabijeenkomst. Het protest beslaat dan ook het volledige beeld. Daar zorgt het verticale perspectief voor: de toeschouwer kijkt neer op het protest. Hieruit blijkt dat het gedachtegoed van *Black Lives Matter* erg wijd verspreid is. De massa staat dicht bij elkaar, al houden de participanten onderaan het beeld meer afstand van elkaar.

In de massa zijn duidelijk borden te zien die de demonstranten in de lucht steken, maar omwille van het perspectief en de grote sociale afstand zijn de slogans onleesbaar. Dat zorgt ervoor, in combinatie met het tonen van de rug, dat de toeschouwer zich niet kan identificeren met de demonstranten en hun aanklachten. Een intieme relatie met de participanten is bovendien onmogelijk en dus onbestaande.

Deze figuur lijkt sterk op afbeeldingen 1, 12, 50, 53, 59, 79 en 92. Die tonen namelijk ook de grote omvang van het protest.

Figuur 16 – “//”, foto van Todd Heisler via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/06/02/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=105>.

Figuur 16 (afbeelding 92) is vergelijkbaar met figuur 15, al toont dit beeld het gezicht van de demonstranten in plaats van hun rug. Dat creëert het een meer open gevoel en een intiemere betrokkenheid ten opzichte van de toeschouwer, die zich daardoor meer verbonden voelt met de demonstranten. Toch blijft de sociale afstand erg groot en kijkt de toeschouwer neer op de participanten.

De witte doktersjassen van de demonstranten wijzen op een extra betekenislaag. Op het moment van de bijeenkomst werd er namelijk elke avond om 19 uur geapplaudisseerd voor de zorgverleners, die in de zogenaamde frontlinie van de coronacrisis staan. Deze dokters beslisten tijdens dat dagelijkse applaus naar Times Square te trekken, om daar hun medeleven en steun te betuigen aan de *Black Lives Matter*-protesten.

Een ander betekenisvol element zijn de vuisten in de lucht, een typisch symbool voor *Black Lives Matter*. Zo staken sprinters Tommie Smith en John Carlos hun vuist al in 1968 in de lucht op het Olympische podium in Mexico Stad (Stout, 2020). Ook andere, ongerelateerde politieke protesten maken een vuist tegen ongelijkheden of onrechtvaardigheden. Het gebruik van het symbool is dus zeker niet beperkt tot zwart activisme.

Ook hier zijn de borden met slogans duidelijk zichtbaar, maar de slogans zelf zijn amper leesbaar. De enige leesbare slogan is “Shame on America”. Die slogan kan wijzen op het incident met George Floyd, maar het kan ook verwijzen naar de racistische geschiedenis van de Verenigde Staten in het algemeen.

Deze figuur lijkt sterk op afbeeldingen 1, 12, 38, 50, 53, 59 en 79. Die tonen namelijk ook de grote omvang van het protest.

4.7 Frame 6: Vredevol protest

Het grootste frame, ten slotte, stelt de *Black Lives Matter*-protesten als vredevol voor. 31 afbeeldingen vallen onder de noemer van dit frame. Dat zijn afbeeldingen 6, 15, 17, 22, 26, 33, 34, 46, 52, 54, 57, 58, 60, 61, 65, 67, 70, 72, 73, 74, 76, 77, 78, 82, 86, 88, 90, 93, 97, 101 en 105. Net als bij de vorige frames geldt ook hier dat de toeschouwer niet betrokken wordt door middel van de kijkrichting. De intimiteit is hier minder beperkt dan bij het anonieme protest. Ook verschillend met dat frame is het verticale perspectief: de meeste afbeeldingen zetten toeschouwer en participant op ooghoogte. De toeschouwer kijkt neer op de participant in het geval van afbeeldingen 17, 33, 57, 58, 60, 61, 65, 67, 93, 97 en 105. Slechts op vier beelden (afbeeldingen 22, 52, 78 en 86) kijkt de participant neer op de toeschouwer.

De hoge en dus dominantere positie in het beeld wordt vaak ingenomen door handen of een vuist in de lucht. Ook slogans staan vaak op die plaats, waar ze veel aandacht weten te trekken. Op die manier komen ook de grieven van de protestbeweging in de kijker te staan.

Net als bij het gereedheidsframe hebben ook hier enkele titels een kritische toon. Voorbeelden daarvan zijn "In George Floyd's Death, a Police Technique Results in a Too-Familiar Tragedy" (afbeelding 15), "Remember, No One Is Coming to Save Us" (afbeelding 33) en "We Are Watching History Unfold in Real Time" (afbeelding 88). In het licht van de coronapandemie die op het moment van de *Black Lives Matter*-protesten woedde, klinkt slechts één titel kritisch voor de massaprotesten en het gebrek aan *social distancing*: "Protests Draw Shoulder-to-Shoulder Crowds After Months of Virus Isolation" (afbeelding 105).

Zoals de benaming van dit frame al verraadt, laten deze nieuwsbeelden het protest op een vredevolle manier zien. Daardoor worden de grieven van *Black Lives Matter* meestal bevestigd in deze visuele berichtgeving. Wat wel opvalt, is dat de slogans van de protestbeweging, die een weerspiegeling zijn van de grieven, vaak weinig leesbaar zijn (afbeeldingen 46, 52, 57, 58, 60, 70, 73, 86, 88 en 105).

Figuur 17 – “Protesters blocked an intersection in Downtown Los Angeles on Friday.”, foto van Bryan Denton via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/29/us/floyd-protests-usa.html?searchResultPosition=15>.

Op figuur 17 (afbeelding 17) zijn demonstranten te zien die deelnemen aan een sit-in. Die vreedevolle manier van protesteren is typisch voor zwart activisme en heeft een oorsprong in de *Civil Rights Movement*. Toen gingen zwarte activisten in zogenaamde *white-only* restaurants, bussen en andere plaatsen zitten om de gesegregeerde samenleving te bekritisieren.

Het frontale perspectief trekt de toeschouwer in het beeld en dus ook in het protest. De participanten kijken echter niet naar de camera, wat de toeschouwer vervreemdt van de participanten. De sociale afstand tussen de toeschouwer en de participanten is intiem. Hun gezichten zijn duidelijk herkenbaar. Hun gezichtsuitdrukking is eerder neutraal dan negatief, al blijkt uit het beeld dat ze het politiegeweld erg afkeuren.

Het valt op dat de demonstranten geen mondkmaskers dragen, maar de twee demonstranten op de voorgrond zitten wel duidelijk ver uit elkaar. Zo maken ze het mogelijk om hun antiracismeboodschap over te brengen en toch de geldende coronamaatregelen min of meer te respecteren.

De focus van dit beeld valt op de sloganborden die de demonstranten omhoog houden. Door hun hoge positie verwerven de borden die focus. Een vaak terugkerende slogan is uiteraard ‘Black Lives Matter’. De andere slogan, ‘When is enough enough’ wijst op de lange geschiedenis van (institutioneel) racisme in de Verenigde Staten.

Afbeeldingen 67, 70 en 93 zijn vergelijkbaar met deze figuur.

Figuur 18 – “A protester wiped a tear from another as they demonstrated on Lake Street.”, foto van Victor J. Blue via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-coronavirus.html?searchResultPosition=39>.

Figuur 18 (afbeelding 46) zet de participanten op ooghoogte met de toeschouwer. Het frontale perspectief betreft de toeschouwer vervolgens in het beeld. De participanten kijken echter niet in de richting van de camera. Dat distantieert hen op die manier van de toeschouwer.

Deze figuur bevat twee opvallende betekenselementen. Ten eerste toont deze figuur het typische symbool van *Black Lives Matter*: de gebalde vuist in de lucht. Het feit dat alle participanten op de voorgrond, met uitzondering van de rechtse vrouw in het jeansjasje, hetzelfde gebaar maken, wijst op de samenhang van de participanten als leden van de protestbeweging. Ten tweede trekt de vrouw in het jeansjasje de aandacht. Niet alleen staat zij rechts in de afbeelding, wat van haar een prominenter element van de afbeelding maakt, maar haar gedrag is bovendien erg sprekend. Zij veegt de traan van een andere demonstrant weg. Dat is meteen een teken van de solidariteit tussen de demonstranten en van de emoties die het protest met zich meebrengt.

Gelijkaardige afbeeldingen zijn 6, 22, 34, 60, 73, 82 en 97. Ook daar zijn de handen of vuisten in de lucht een erg belangrijk element van de betekenis van het beeld.

Figuur 19 – “Protesters in Miami in Saturday.”, foto van Cristobal Herrera/EPA via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-live-updates.html?searchResultPosition=40>.

Figuur 19 (afbeelding 52) maakt ook gebruik van een frontaal perspectief. Afwijkend van figuur 18, echter, is het verticale perspectief. Doordat de camera lager staat dan de demonstranten, vullen zij een erg dominante positie ten opzichte van de toeschouwer in. De sociale afstand is weinig intiem, de kloof tussen toeschouwer en participant wordt expliciet groot gehouden.

Opvallend is dat ook hier weer verschillende slogans in beeld zijn, al zijn die wederom niet of nauwelijks leesbaar. Dat zorgt er uiteraard weer voor dat de toeschouwer zich niet kan identificeren met de grieven van de protestbeweging.

Vergelijkbare beelden zijn afbeeldingen 78, 82 en 86.

Figuur 20 – “As hundreds of protesters gathered outside the White House on Friday evening, Secret Service agents rushed the president to an underground bunker.”, foto van Nicholas Kamm/Agence France-Presse — Getty Images via The New York Times. Geconsulteerd via <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/politics/trump-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=51>.

In tegenstelling tot figuren 17, 18 en 19 werd figuur 20 (afbeelding 61) van bovenaf gemaakt. De participanten verliezen zo hun dominante of gelijkwaardige positie en worden bijgevolg minderwaardig aan de toeschouwer. De sociale afstand is intiem, maar het beeld toont tegelijkertijd de grote omvang van het protest. De groep demonstranten rijkt namelijk tot bovenaan het beeld.

De slogans nemen ook hier een belangrijke, hoge positie in. Toch zijn er maar enkele leuzes goed leesbaar. Die geven wel een strenger en feller beeld van de grieven van de protestbeweging. Zo wordt er naar toenmalig president Trump verwezen als een ‘terrorist in the White House’ en worden agenten ‘killer cops’ genoemd.

Bij afbeeldingen 17, 26, 33, 54, 58, 72, 74, 76, 78 en 90 ligt de focus eveneens op de slogans van de protestbeweging.

5. Discussie

5.1 Aansluiting bij het protestparadigma

In het onderzoeksmateriaal kon het gebruik van zes frames vastgesteld worden: verwondingen, conflict tussen de demonstranten en de ordediensten, impasse tussen de demonstranten en de ordediensten, ordediensten in gereedheid, anoniem protest en tot slot vredevol protest. Het grootste frame is dat van het vredevolle protest. Dat congrueert met het onderzoeksresultaat van Elmasry en El-Nawawy (2017).

Toch dient dat resultaat met enige voorzichtigheid en nuance benaderd te worden. Het aandeel van nieuwsbeelden die wijzen op het controversiële karakter van de protesten is in totaal namelijk gelijk aan dat van de positieve nieuwsbeelden. Daaruit blijkt dat er in *The New York Times* toch eerder een voorkeur bestaat voor beelden die focussen op het controversiële, negatieve en gewelddadige karakter van de *Black Lives Matter*-protesten. Dat doen de beelden door de aanwezigheid van ordediensten sterk te benadrukken, verwondingen en vernielingen te tonen en het conflict voor te stellen als een gevecht tussen demonstranten en politie. Zelfs wanneer een nieuwsfoto een neutraal beeld schept van de confrontatie tussen de actoren, zoals bij het impasseframe, draagt het bij aan het protestparadigma, vanwege het dreigend conflict en het letterlijk tegenover elkaar zetten van demonstranten en ordediensten. Bijgevolg bevindt de berichtgeving zich ook binnen het *protesters versus police*-nieuwsframe (McLeod, 1995) en het oorlogsframe (Fahmy & Neumann, 2012). Zo krijgen uiteindelijk de gewelddadige acties toch meer gewicht dan de vredevolle acties. Dat stemt overeen met de resultaten van Kilgo en Harlow (2019), die wijzen op de marginalisering van het zwarte activisme aan de hand van het protestparadigma vanwege de focus op rellen en geweld.

Zoals in het onderzoek van Peng (2008) worden de slogans en banners van de protestbeweging vaak overzien in de visuele nieuwsberichtgeving. De sloganborden worden wel vaak opgenomen in het beeld, maar ze blijven in de meeste gevallen onleesbaar voor het publiek. Op die manier draagt de berichtgeving bij aan de episodische framing van het protest. De grieven van de protestbeweging worden namelijk niet uitgediept, gecontextualiseerd of in de kijker geplaatst, zoals dat gebeurt bij een thematische framing. Hetzelfde gebeurt in de bijschriften: ook daar gaat het veeleer om een omschrijving van de foto dan om een toelichting van het protest en van *Black Lives Matter* als protestbeweging. Als gevolg worden heel wat nieuwsbeelden uit dit corpus inwisselbaar met foto's van andere protesten. Beelden van *Black Lives Matter*-demonstranten zouden zo gemakkelijk verwisseld kunnen worden met een andere vorm van protest, zoals een vrouwen- of klimaatmars. De eigenheid van *Black Lives Matter* als protestbeweging gaat namelijk volledig verloren door het gebrek aan context.

Echter zijn er ook elementen die het gebruik van het protestparadigma tegenspreken. Het feit dat er beelden overeenstemmen met het protestparadigma sluit niet uit dat er ook beelden zijn die dat niet doen: het protestparadigma kan namelijk in meer of mindere mate voorkomen in de nieuwsberichtgeving. Het frame van het vredevol protest duidt uiteraard aan dat de focus niet uitsluitend op geweld lag. Bovendien draagt het subframe van het anonieme protest dat de belangen van de protestbeweging bevestigt daaraan bij.

Hoewel net werd vastgesteld dat slogans weinig aan bod komen in de berichtgeving is er uiteraard wel sprake van enkele leesbare slogans. Meestal gaat het dan om het algemene 'Black Lives Matter', wat de protesten duidelijk linkt aan de protestbeweging en dus een eigenheid creëert voor de protesten. In uitzonderlijke gevallen geven de slogans meer duiding of emotie aan de grieven van de protestbeweging. Voorbeelden daarvan zijn 'I can't breathe' (wat verwijst naar George Floyds smeekbede aan Derek Chauvin tijdens zijn arrestatie), 'Am I next?' (wat wijst op het feit dat politiegeweld tegen zwarten een diepgeworteld probleem is in de Verenigde Staten) en 'Defund blue' (wat een oproep is om de Amerikaanse politiekorpsen te ontmantelen). Omwille van de vreedevolle protesten en slogans die vastgelegd worden op de nieuwsbeelden is er in het onderzoeksmateriaal, naast het oorlogsframe, ook sprake van het vredesframe (Fahmy & Neumann, 2012).

Daarnaast spreken ook de bijschriften de consensus van het protestparadigma tegen. Niet de autoritaire figuren, maar de demonstranten worden aan het woord gelaten. De bijschriften betwisten verder ook de conclusie van McLeod (1995) dat demonstranten worden neergezet als initiatiefnemers en de politie als ordeherstellers. De bijschriften zijn namelijk erg voorzichtig wat betreft een schuldige aanwijzen en zijn daarom passief geformuleerd. Opvallend is wel dat de ordediensten een actieve rol als initiatiefnemers krijgen in het conflictframe. Dat gaat lijnrecht in tegen McLeods bevinding.

Tot slot is er geen duidelijk bewijs gevonden van het *white racial* frame (Lane, Williams, Hunt & Paulk, 2020). Op veel foto's in de huidskleur van de actoren niet accuraat vast te stellen en op de nieuwsbeelden waar dat wel het geval is, komt duidelijk naar voren dat de actoren zowel wit als gekleurd zijn. Er is dus geen sprake van een afgelijnde oppositie tussen wit en zwart. Dat draagt bij aan een belangrijk idee: het gedachtegoed van *Black Lives Matter* is niet beperkt tot de minderheidsgroep waarvoor de protestbeweging opkomt.

5.2 Legitimering van *Black Lives Matter* als protestbeweging

Aangezien geweld, politieaanwezigheid en radicale protesten in grote mate voorkomen in het onderzoeksmateriaal kan besloten worden dat de nieuwsberichtgeving bijdraagt tot de marginalisering van het protest. De dominante ideeën die zo overgebracht worden zijn: de politie moet reageren, de politie is voorbereid op geweld en de demonstranten zijn gewelddadig. Die negatieve perceptie vormt dan ook de basis van de ondermijning van de legitimiteit van *Black Lives Matter* als protestbeweging.

Dat resultaat sluit ook aan bij het idee dat de nieuwsmedia de status quo willen behouden en het belang van de sociale elite dienen (McLeod & Detenber, 1999). Ook in het geval van de protesten die in dit onderzoek centraal staan, oefent de bedreiging van de status quo een invloed uit op de nieuwsberichtgeving. Met de status quo wordt in dit geval president Trump, een Republikein, bedoeld, die ten tijde van de *Black Lives Matter*-protesten aan de macht was. Hij liet zich meermaals negatief uit over de protesten, onder andere met de uitspraak "when the looting starts, the shooting starts" en de protesten dienden zijn belangen niet.

Toch draagt een grote groep nieuwsbeelden wel bij aan de legitimiteit van de protesten. Dat zijn in grote mate de foto's die, zoals in de vorige sectie werd besproken, niet aansluiten bij het protestparadigma. Die nieuwsbeelden tonen het protest als een legitiem politiek platform en dienen bijgevolg het belang

van *Black Lives Matter* als protestbeweging. De gewelddadige politie en/of de vredevolle demonstranten zijn daarbij de dominante ideeën. De nieuwsbeelden brengen bovendien ook de demonstranten onder de aandacht, die één front vormen.

Die positieve nuance gaat echter verloren mogelijks verloren door het aandeel nieuwsbeelden met een negatieve boodschap. Die beelden benadrukken namelijk de bedreiging van protestgroepen ten opzichte van de maatschappij (Douai, 2014) en zulke polemische beelden worden beter onthouden door nieuwsgebruikers (Arpan et al., 2006). Bijgevolg kunnen nieuwsgebruikers de protestbeweging *Black Lives Matter* eventueel gemakkelijker associëren met het geweld zoals het hier wordt voorgesteld.

CONCLUSIE

Op 25 mei 2020 werd de zwarte Amerikaan George Floyd het symbool van de protestbeweging *Black Lives Matter*. Zijn dood door een kniedruk van een politieagent tijdens zijn arrestatie leidde tot hevige protesten, zowel nationaal als internationaal. Die werden uitvoerig in beeld gebracht door nieuwsmedia, die steeds vaker steunen op visuele berichtgeving.

Net als bij tekstuele verslaggeving is er bij nieuwsbeelden ook sprake van framing. Dat wil zeggen dat er bepaalde elementen van een nieuwsfoto geselecteerd en benadrukt worden, in het nadeel van andere elementen. Op die manier wordt een oordeel, of publieke opinie, gevormd over datgene wat afgebeeld is. In het geval van berichtgeving over protestbewegingen wordt er vaak geframed vanuit het protestparadigma. Zo krijgen autoritaire figuren meer aandacht en ligt de focus op gewelddadige acties. Vredevolle acties en de motieven van de protestbeweging komen daarbij op de achtergrond te staan.

Dit onderzoek heeft getracht om de lens te analyseren waarmee *The New York Times* naar de *Black Lives Matter*-protesten in de eerste week na de dood van George Floyd keek. Dat gebeurde aan de hand van enkele onderzoeksvragen: (1) hoe worden de actoren van de *Black Lives Matter*-protesten visueel voorgesteld in online artikels van de Amerikaanse krant *The New York Times* in de periode van 25 mei 2020 tot en met 2 juni 2020?, (2) welke frames worden gebruikt om *Black Lives Matter* visueel voor te stellen?, (3) op welke manier wordt de verhouding tussen de demonstranten en de ordediensten visueel voorgesteld?, (4) welke invloed heeft de visuele framing van *Black Lives Matter*-protesten op de legitimiteit van de protestbeweging? De antwoorden op deze vragen zullen, bij wijze van conclusie, kort overlopen worden.

(1) Hoe worden de actoren van de *Black Lives Matter*-protesten visueel voorgesteld in online artikels van de Amerikaanse krant *The New York Times* in de periode van 25 mei 2020 tot en met 2 juni 2020?

The New York Times blijft erg op de vlakte wat betreft een schuldvraag. Zo worden de ordediensten niet geïmpliceerd als degenen die verwondingen toebrengen aan de demonstranten en worden de demonstranten niet geframed als reischoppers. De enige uitzonderingen daarop zijn het conflictframe, dat de ordediensten neerzet als initiërende actor, en het subframe bij het anoniem protest, dat de demonstranten expliciet in verband brengt met vernielingen.

Zelfs wanneer er geen sprake is van een fysieke confrontatie tussen de demonstranten en de ordediensten, laten de nieuwsbeelden uitschijnen dat een gewelddadige reactie van de ordediensten gelegitimeerd is. Dat gebeurt aan de hand van het gereedheidsframe: de ordediensten zijn daar volledig voorbereid op mogelijk geweld. Dat impliceert dat de demonstranten gewelddadig zullen zijn, waarop de ordediensten hardhandig zullen moeten reageren.

De bijhorende titels laten zich eerder negatief uit over de protesten en *Black Lives Matter*. Er wordt namelijk vaak gewezen op het gewelddadig karakter waarmee de demonstranten in verband gebracht worden. Toch zijn er ook enkele titels die kritisch klinken ten opzichte van het buitensporige geweld van de ordediensten.

De demonstranten worden echter niet uitsluitend negatief voorgesteld. Binnen het vredesframe is de voorstelling eerder neutraal of zelfs positief. De toeschouwer wordt daarbij ook op ooghoogte gebracht met de participanten, waardoor het vreedevolle protest erg toegankelijk wordt voor de toeschouwer.

De actoren zijn tot slot anonieme figuren in het protest. Sommigen worden herkenbaar in beeld gebracht, maar omwille van de anonimisering in de bijschriften blijven de actoren naamloos. Dat bemoeilijkt de identificatie van de toeschouwer ten opzichte van de demonstranten enerzijds en de ordediensten anderzijds. Dat wordt ook versterkt wanneer er sprake is van een weinig intieme relatie tot de toeschouwer. Op die manier wordt het protest voorgesteld als een ver-van-je-bed-show en nodigt het de toeschouwer niet uit om zich te engageren ten opzichte van *Black Lives Matter*.

(2) Welke frames worden gebruikt om *Black Lives Matter* visueel voor te stellen?

Het onderzoek wees uit dat er sprake is van zes nieuwsframes: verwondingen, conflict tussen de demonstranten en de ordediensten, impasse tussen de demonstranten en de ordediensten, ordediensten in gereedheid, anoniem protest en tot slot vreedevol protest. Het verwondingsframe is met 7 beelden het kleinste. Het conflictframe (11 beelden), het impasseframe (11 beelden) en het gereedheidsframe (13 beelden) komen ongeveer even vaak voor in het onderzoeksmateriaal. De beelden passen het vaakst binnen het anonieme frame (28 beelden) en het vredesframe (31 beelden).

(3) Op welke manier wordt de verhouding tussen de demonstranten en de ordediensten visueel voorgesteld?

Binnen het conflictframe wordt de verhouding tussen de demonstranten en de ordediensten als erg bedreigend en agressief voorgesteld. De ordediensten staan daar bovendien in een hoge positie, waardoor ze verheerlijkt worden en superieur lijken ten opzichte van de demonstranten. Binnen het impasseframe verloopt het contact passief of zelfs vreedevol. De actoren staan daarbij op gelijke hoogte, waardoor ze dus ook gelijkwaardig zijn aan elkaar.

In de andere frames, daarentegen, wordt er vaak op slechts één actor gefocust. Op die manier vervalt de onderlinge verhouding tussen de demonstranten en de ordediensten.

(4) Welke invloed heeft de visuele framing van *Black Lives Matter*-protesten op de legitimiteit van de protestbeweging?

De nieuwsberichtgeving vertoont in grote mate gelijkenissen met het protestparadigma. Zo associëren heel wat afbeeldingen het protest met een conflict tussen demonstranten en politie, verwondingen en vernielingen. Daarnaast wordt de aanwezigheid van de ordediensten sterk benadrukt. Die negatieve visuele toon van de nieuwsbeelden heeft een invloed op de perceptie van *Black Lives Matter* als protestbeweging. *Black Lives Matter* wordt bijgevolg niet aanvaard als legitiem politiek platform, maar geldt als een bedreiging voor de samenleving. De visuele berichtgeving over *Black Lives Matter* beïnvloedt dus de boodschap van de protestbeweging, die door de negatieve publiciteit minder krachtig overkomt op het publiek. Hoewel de media-aandacht door *The New York Times* eerder genuanceerd is, zal de negatieve perceptie gemakkelijker onthouden worden door nieuwsgebruikers.

Uiteraard zijn deze onderzoeksresultaten slechts toepasbaar op de foto's uit de gekozen tijdsperiode en de geselecteerde krant. De onderzoeksresultaten zijn dus niet representatief voor de totale visuele voorstelling van de *Black Lives Matter*-protesten. Verder onderzoek is daarom nodig om de bevindingen uit te breiden. Dat kan gaan over andere kranten en/of mediakanalen, om zo een breder overzicht van de berichtgeving te krijgen. Het kan daarbij interessant zijn om lokale nieuwsmedia te vergelijken met (inter)nationale nieuwsmedia of om de berichtgeving van Afro-Amerikaanse media te bestuderen. Ook variaties op de periode kunnen interessante analyses opleveren. Het onderzoek kan dan focussen op een langere periode dan slechts de eerste week van de protesten, maar evengoed kan de berichtgeving van *Black Lives Matter*-protesten ten tijde van president Obama vergeleken worden met de meer recente protesten ten tijde van president Trump. Het kan bovendien ook nuttig zijn om deze visuele frames te vergelijken met de tekstuele frames die gevonden kunnen worden in de bijhorende artikels. Een laatste suggestie voor verder onderzoek is het onderzoek naar publieksframing: hoe percipieert het publiek de (visuele) berichtgeving over *Black Lives Matter* en hoe beoordelen nieuwsgebruikers de legitimiteit van de protestbeweging? Die bijkomende onderzoeken kunnen een vollediger en genuanceerder beeld van de framing in de online artikels van *The New York Times* scheppen.

Literatuurlijst

- Abraham, L., & Appiah, O. (2006). Framing news stories: the role of visual imagery in priming racial stereotypes. *The Howard Journal of Communications*, 17(3), 183-203.
- Alexander, M., & West, C. (2012). *The new Jim Crow: Mass incarceration in the age of colorblindness* (Revised edition // with a new foreword by Cornel West. ed.). New York: New Press.
- Arpan, L.M., Baker, K., Lee, Y., Jung, T., Lorusso, L., & Smith, J. (2006). News coverage of social protests and the effects of photographs and prior attitudes. *Mass Communication & Society*, 9(1), 1-20.
- Baggs, M. (2020, August 25). Black Lives Matter in the UK: 'We're still not being heard'. *BBC News*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.bbc.com/news/newsbeat-53812576>.
- Baylor, T. (1996). Media framing of movement protest: the case of American Indian protest. *The Social Science Journal (Fort Collins)*, 33(3), 241-255.
- Benson, A. (2020, July 5). Lewis Hamilton: F1 drivers taking the knee highlights 'bigger issue' of fight against racism. *BBC Sport*. Laatst geconsulteerd op 8 mei 2021 via <https://www.bbc.com/sport/formula1/53302495>.
- Boykoff, J. (2006). Framing dissent: mass-media coverage of the global justice movement. *New Political Science*, 28(2), 201-228.
- Boyle, M.P., McCluskey, M.R., McLeod, D.M. & Stein, S.E. (2005). Newspapers and protest: an examination of protest coverage from 1960 to 1999. *Journalism and Mass Communication Quarterly*, 82(3), 638-653.
- Boyle, M.P., McLeod, D.M., & Armstrong, C.L. (2012). Adherence to the protest paradigm. *The International Journal of Press/politics*, 17(2), 127-144.
- Budde, M.E. (2020, June 2). Bishop Mariann Edgar Budde's Response to the President. The President just used a Bible and one of the churches of [statusupdate]. *Facebook*. Laatst geconsulteerd op 8 mei 2021 via <https://www.facebook.com/262491347130443/posts/3190915587621323/>.
- Cardoen, S. (2020, 2 juni). President Trump dreigt leger in te zetten tegen rellen, correspondent Soenens: "Hij heeft het over een oorlogssituatie". *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 30 mei 2020 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/02/trump-dreigt-leger-in-te-zetten-tegen-gewelddadige-protesten/>
- Cardoen, S. & Willems, F. (2020, 27 mei). Protest en rellen na dood zwarte man bij arrestatie in VS: "Heerst echt gevoel dat zwarten tweederangsburgers zijn". *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/05/27/minneapolis-reactie-op-overlijden-zwarte-man-bij-arrestatie/>.
- Clayton, D.M. (2018). Black Lives Matter and the Civil Rights Movement: a comparative analysis of two social movements in the United States. *Journal of Black Studies* 49(5): 448-480.

- Cobb, J.C. (2016, September 23). What we're missing about Emmett Till's impact on the world. *Time*. Laatst geconsulteerd op 22 april 2021 via <https://time.com/4504577/emmett-till-impact/>.
- Corrigan-Brown, C. (2012). The power of pictures. *The American Behavioral Scientist*, 56(2), 131-134.
- Corrigan-Brown, C., & Wilkes, R. (2012). Picturing protest. *The American Behavioral Scientist*, 56(2), 223-243.
- Deweerd, S. (2020). "Same shit, different century". The representation of racial police brutality in young adult literature [onuitgegeven masterproef]. Katholieke Universiteit Leuven, Faculteit Letteren, België.
- De Wolf, L. (2020, 1 juni). Tweede autopsie op lichaam George Floyd concludeert: overleden door verstikking. *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/01/tweede-autopsie-op-lichaam-george-floyd-concludeert-overleden-d/>.
- Douai, A. (2014). "The police and the populace": Canadian media's visual framing of the 2010 G20 Toronto summit. *Canadian Journal of Communication*, 39(2), 175-192.
- Eeckhout, J. & Dupont, M. (2020, 1 juni). 500 mensen protesteren in Gent tegen racisme: geen toestemming maar politie grijpt niet in. *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/01/500-mensen-protesteren-in-gent-tegen-racisme-geen-toestemming-m/>.
- Elmasry, M.H., & El-Nawawy, M. (2017). Do Black Lives Matter? *Journalism Practice*, 11(7), 857-875.
- Entman, R.M. (1993). Framing: toward clarification of a fractured paradigm. *Journal of Communication*, 43(4), 51-58.
- Fahmy, S., & Neumann, R. (2012). Shooting war or peace photographs? An examination of newswires' coverage of the conflict in Gaza (2008-2009). *The American Behavioral Scientist*, 56(2), 1-26.
- Fairclough, A. (1997). Civil rights and the Lincoln Memorial: The censored speeches of Robert R. Moton (1922) and John Lewis (1963). *The Journal of Negro History*, 82(4), 408-416.
- Galtung, J. & Fischer, D. (2013). High road, low road: Charting the course for peace journalism. In *Johan Galtung* (pp. 95–102). Springer Berlin Heidelberg.
- Gamson, W.A. & Modigliani, A. (1989). Media discourse and public opinion on nuclear power: A constructionist approach. *American Journal of Sociology*, 95(1), 1-37.
- Gavins, R. (2015). *The Cambridge guide to African American history*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gould, M. (2020, August 4). EXCLUSIVE: Police bodycam footage shows moment-by-moment arrest of George Floyd for the first time - from terror on his face when officer points gun at his head, sobbing

before he's shoved into squad car and begging to breathe as his life drains away. *Daily Mail*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.dailymail.co.uk/news/article-8576371/Police-bodycam-footage-shows-moment-moment-arrest-George-Floyd-time.html>.

Harcup, T. & O'Neill, D. (2001). What is news? Galtung and Ruge revisited. *Journalism Studies*, 2(2), 261-280.

Hestboek Andersen, T., Boeriis, M., Maagerø, E., & Tønnessen, E.S.. (2015). *Social semiotics: key figures, new directions*. London: Routledge.

Hodge, L. (2020a, 13 juni). 15.000 demonstranten betogen in Parijs tegen politiegeweld en racisme. *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 22 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/13/duizenden-protesteren-in-parijs-tegen-politiegeweld-en-racisme/>.

Hodge, L. (2020b, 14 juni). Duizenden betogers tegen racisme in verschillende steden in Duitsland. *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 22 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/14/betoging-tegen-racisme-in-duitsland/>.

Hodge, L. (2020c, 4 augustus). Gelekte beelden bodycam agent tonen intense angst George Floyd: "Alsjeblieft, niet schieten". *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/04/gelekte-beelden-bodycam-agent-tonen-intense-angst-george-floyd/>.

Hodge, L. & Huyghebaert, P. (2020, 1 juni). Opnieuw woelige nacht in VS: truck rijdt in op betogers, agenten ontslagen na geweld tegen twee studenten. *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/01/opnieuw-erg-woelige-nacht-in-verenigde-staten-truck-rijdt-in-op/>.

Jiménez-Martínez, C. (2020). The instrumental mediated visibility of violence: the 2013 protests in Brazil and the limitations of the protest paradigm. *The International Journal of Press/politics*, 0(0), 1-22.

Lane, K., Williams, Y., Hunt, A.N. & Paulk, A. (2020). The framing of race: Trayvon Martin and the Black Lives Matter movement. *Journal of Black Studies*, 51(8), 790-812.

Lee, F.L.F. (2014). Triggering the protest paradigm: examining factors affecting news coverage of protests. *International Journal of Communication*, 8, 2725-2746.

Lonbois, M. (2020a, 30 mei). Hevige protesten na dood George Floyd breiden zich uit naar hele VS: "Betogers willen ander Amerika". *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/05/30/overal-in-de-verenigde-staten-nemen-protesten-na-de-dood-van-geo/>.

Lonbois, M. (2020b, 31 mei). Onrust in VS na dood van George Floyd breidt zich uit: avondklokken houden betogers niet tegen, rellen met politie. *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/05/31/george-floyd-onrust-blijft-domineren/>.

Khan-Cullors, P. & Bandele, A. (2018). *When They Call You a Terrorist. A Black Lives Matter Memoir*. New York: St. Martin's Press.

Kilgo, D.K, & Harlow, S. (2019). Protests, media coverage, and a hierarchy of social struggle. *The International Journal of Press/politics*, 24(4), 508-530.

Kress, G., & Van Leeuwen, T. (2006). *Reading images: The grammar of visual design* (2nd ed.). London: Routledge.

McCarthy, J.D., McPhail, C. & Smith, J. (1996). Images of protest: Dimensions of selection bias in media coverage of Washington demonstrations, 1982 and 1991. *American Sociological Review*, 61(3), 478-499.

McLeod, D.M. (1995). Communicating deviance: The effects of television news coverage of social protest. *Journal of Broadcasting & Electronic Media*, 39(1), 4-19.

McLeod, D.M. (2007). News coverage and social protest: How the media's protect paradigm exacerbates social conflict. *Journal of Dispute Resolution*, 2007(1), 185-194.

McLeod, D.M., & Detenber, B.H. (1999). Framing effects of television news coverage of social protest. *Journal of Communication*, 49(3), 3-23.

McLeod, D.M. & Hertog, J.K. (1992). The manufacture of 'public opinion' by reporters: Informal cues for public perceptions of protest groups. *Discourse & Society*, 3(3), 259-275.

Messaris, P. & Abraham, L. (2001) in S.D. Reese, O. Gandy Jr., A.E. Grant (Eds.) *Framing public life: Perspectives on media and our understanding of the social world* (pp. 215-226). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum.

Metcalf, J. & Carina Spaulding (ed.) (2015) *African American Culture and Society After Rodney King: Provocations and Protests, Progression and "Post-Racialism"*. Farnham: Ashgate Publishing Limited.

Miller, David. (2015). Media Power and Class Power: Overplaying Ideology. In *Media and Left* (Vol. 72, Studies in Critical Social Sciences, pp. 44-66).

Myers, D.J. & Caniglia, B.S. (2004). All the rioting that's fit to print: Selection effects in national newspaper coverage of civil disorders, 1968-1969. *American Sociological Review*, 69(4), 519-543.

Panetta, G. (2020, May 30). Trump claims his 'when the looting starts, the shooting starts' remarks weren't a call to violence but instead a 'fact'. *Business Insider*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.businessinsider.nl/trump-defends-his-when-the-looting-starts-the-shooting-starts-tweet-2020-5?international=true&r=US>.

- Papaioannou, T. (2015). Overcoming the protest paradigm? Framing of the 2013 Cypriot protest in international online news media. *The Cyprus Review*, 27(1), 35-69.
- Payne, M. (2016, August 27). Colin Kaepernick refuses to stand for national anthem to protest police killings. *The Washington Post*. Laatst geconsulteerd op 8 mei 2021 via https://www.washingtonpost.com/news/early-lead/wp/2016/08/27/colin-kaepernick-refuses-to-stand-for-national-anthem-to-protest-police-killings/?itid=lk_inline_manual_2.
- Peng, Z. (2008). Framing the anti-war protests in the global village. *The International Communication Gazette*, 70(5), 361-377.
- Rodriguez, L., & Dimitrova, D.V. (2011). The levels of visual framing. *Journal of Visual Literacy*, 30(1), 48-65.
- Romm, T. & Chiu, A. (2020, May 30). Twitter flags Trump, White House for 'glorifying violence' after tweeting Minneapolis looting will lead to 'shooting'. *The Washington Post*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.washingtonpost.com/nation/2020/05/29/trump-minneapolis-twitter-protest/>.
- Rose, G. (2012). *Visual methodologies: An introduction to the interpretation of visual materials* (3rd ed.). London: Sage.
- Schermerhorn, C. (2018). *Unrequited toil: a history of United States slavery*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Seabrook, R. & Wyatt-Nichol, H. (2016). The ugly side of America: institutional oppression and race. *Journal of Public Management & Social Policy* 23(1), 20-46.
- Segers, F. & Grommen, S. (2020, 8 juni). "Onverantwoord": politici niet te spreken over massa van 10.000 mensen op betoging in Brussel. *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/07/politici-veroordelen-rellen-na-betoging-brussel/>.
- Shoemaker, P.J. (1982). The perceived legitimacy of deviant political groups. *Communication Research*, 9(2), 249-286.
- Stout, J. (2020, July 31). The history of the raised fist, a global symbol of fighting oppression. *National Geographic*. Laatst geconsulteerd op 9 mei 2021 via <https://www.nationalgeographic.com/history/article/history-of-raised-fist-global-symbol-fighting-oppression>.
- The Economist (online), (2020, June 1). History is repeated in protests at the death of George Floyd. *The Economist*. Laatst geconsulteerd op 24 april 2021 via <https://www.economist.com/united-states/2020/06/01/history-is-repeated-in-protests-at-the-death-of-george-floyd>.
- Truyts, J. & Heylen, K. (2021, 21 april). Ex-agent Derek Chauvin schuldig in proces over dood van George Floyd, Soenens: "Jury heel overtuigd van zijn schuld". *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 23 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/04/20/uitspraak-derek-chauvin-george-floyd/>.

Watson, A. (2020, November 20). Leading newspapers in the U.S. 2017-2019, by circulation. *Statista*. Laatst geconsulteerd op 17 april 2021 via <https://www.statista.com/statistics/184682/us-daily-newspapers-by-circulation/>.

Willems, F. (2021, 29 maart). Proces gestart tegen agent die knie op nek van George Floyd gedrukt hield: "Hij heeft zijn eed als agent verraden". *VRT NWS*. Laatst geconsulteerd op 18 april 2021 via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/03/29/vs-proces-agent-george-floyd/>.

Bijlagen

A. Overzichtslijst figuren

1. Afbeelding 16 uit het corpus	11. Afbeelding 83 uit het corpus
2. Afbeelding 21 uit het corpus	12. Afbeelding 85 uit het corpus
3. Afbeelding 75 uit het corpus	13. Afbeelding 8 uit het corpus
4. Afbeelding 87 uit het corpus	14. Afbeelding 95 uit het corpus
5. Afbeelding 104 uit het corpus	15. Afbeelding 38 uit het corpus
6. Afbeelding 28 uit het corpus	16. Afbeelding 92 uit het corpus
7. Afbeelding 89 uit het corpus	17. Afbeelding 17 uit het corpus
8. Afbeelding 94 uit het corpus	18. Afbeelding 46 uit het corpus
9. Afbeelding 20 uit het corpus	19. Afbeelding 52 uit het corpus
10. Afbeelding 31 uit het corpus	20. Afbeelding 61 uit het corpus

B. Overzichtslijst afbeeldingen uit het corpus

1. Bhaskar, G. (2020). *Protesters outside the...*¹ [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=1>
2. Heiman, J. (2020). *Thousands of people...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=1>
3. Franklin, F. (2020). *An abandoned police...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=1>
4. Stapleton, S. (2020). *The protests were...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=1>
5. Luce, K. (2020). *A man was...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=1>

¹ Als titel van de afbeelding werden hier de eerste drie woorden uit het bijschrift gebruikt.

6. Platt, S. (2020). *Protesters in Brooklyn...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=1>
7. Luce, K. (2020). *Police officers were...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=1>
8. Joles, D. (2020). *Hiawatha Avenue in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/28/us/george-floyd-national-guard.html?searchResultPosition=4>
9. Tsong-Taatarii, R. (2020). *Officers approaching protesters...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/28/us/george-floyd-national-guard.html?searchResultPosition=4>
10. Zalubowski, D. (2020). *Denver police monitoring...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/28/us/george-floyd-national-guard.html?searchResultPosition=4>
11. Ackerman, J. (2020). *Protesters near the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/28/us/george-floyd-national-guard.html?searchResultPosition=4>
12. Vancleave, M. (2020). *Demonstrators marched through...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/28/us/george-floyd-national-guard.html?searchResultPosition=4>
13. Yucel, K. (2020). *A protester who...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/28/us/george-floyd-national-guard.html?searchResultPosition=4>
14. Gruber, T. (2020). *A group of...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/28/us/george-floyd-minneapolis-protests.html?searchResultPosition=10>
15. Ackerman, J. (2020). *A mural of...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/29/us/knee-neck-george-floyd-death.html?searchResultPosition=12>
16. Curtis, W. (2020). *A protester being...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/29/us/floyd-protests-usa.html?searchResultPosition=15>
17. Denton, B. (2020). *Protesters blocked an...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/29/us/floyd-protests-usa.html?searchResultPosition=15>

18. Chambers, D. (2020). *A police car...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/29/us/floyd-protests-usa.html?searchResultPosition=15>
19. Minchillo, J. (2020). *Protesters outside a...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/29/us/politics/trump-looting-shooting.html?searchResultPosition=16>
20. Maturen, S. (2020). *A portrait of...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/29/opinion/Minneapolis-police-George-Floyd.html?searchResultPosition=23>
21. Barria, C. (2020). *A demonstrator in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/29/opinion/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=24>
22. Blue, V.J. (2020). *Demonstrators protested outside...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>
23. Blue, V.J. (2020). *Protesters clashed with...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>
24. Blue, V.J. (2020). *A protester shot...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>
25. Blue, V.J. (2020). *Police use tear...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>
26. Denton, B. (2020). *Protesters demonstrated in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>
27. Bhaskar, G. (2020). *The chaos and...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>
28. Bhaskar, G. (2020). *People protesting the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>
29. Bhaskar, G. (2020). *The police never...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/george-floyd-protest-minneapolis.html?searchResultPosition=29>

30. Yucel, K. (2020). *In Minneapolis on...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/politics/george-floyd-tucker-carlson-rush-limbaugh.html?searchResultPosition=30>
31. Scalzo, J.L. (2020). *Secret Service agents...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/politics/trump-threatens-protesters-dogs-weapons.html?searchResultPosition=33>
32. Pfosi, N. (2020). *Police arrive to...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/us/derek-chauvin-george-floyd.html?searchResultPosition=35>
33. Barria, C. (2020). *Protesting the death...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/opinion/sunday/trump-george-floyd-coronavirus.html?searchResultPosition=36>
34. Lee, C.W. (2020). *Protesters in Flatbush...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
35. Lee, C.W. (2020). *A police officer...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
36. Lee, C.W. (2020). *Police vehicles in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
37. Lee, C.W. (2020). *A protester's eyes* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
38. Lee, C.W. (2020). *Protesters at Parkside...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
39. Lee, C.W. (2020). *Kelly Munoz, 25...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
40. Bhaskar, G. (2020). *Protesters outside the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>

41. Bhaskar, G. (2020). *A standoff on...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
42. Keith, S. (2020). *A protester on...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
43. Keith, S. (2020). *Firefighters put out...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
44. Lee, C.W. (2020). *The light from...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/30/nyregion/protests-nyc-george-floyd.html?searchResultPosition=38>
45. Blue, V.J. (2020). *Protesters gathered on...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-coronavirus.html?searchResultPosition=39>
46. Blue, V.J. (2020). *A protester wiped...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-coronavirus.html?searchResultPosition=39>
47. Blue, V.J. (2020). *A member of...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-coronavirus.html?searchResultPosition=39>
48. Blue, V.J. (2020). *Protesters took a...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-coronavirus.html?searchResultPosition=39>
49. Miller, E. (2020). *A tanker truck...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-live-updates.html?searchResultPosition=40>
50. Lee, C.W. (2020). *A crowd protested...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-live-updates.html?searchResultPosition=40>
51. Denton, B. (2020). *National Guard troops...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-live-updates.html?searchResultPosition=40>

52. Herrera, C. (2020). *Protesters in Miami...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-protests-live-updates.html?searchResultPosition=40>
53. Carlsen, B. (2020). *A protester wore...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/sports/football/colin-kaepernick-george-floyd.html?searchResultPosition=44>
54. Denton, B. (2020). *A protester in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/business/media/companies-marketing-black-lives-matter-george-floyd.html?searchResultPosition=45>
55. Ernst, J. (2020). *Hundreds of people...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/politics/washington-dc-george-floyd-protests.html?searchResultPosition=46>
56. Vucci, E. (2020). *Demonstrators near the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/politics/washington-dc-george-floyd-protests.html?searchResultPosition=46>
57. Moneymaker, A. (2020). *Protesters gathered in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/politics/washington-dc-george-floyd-protests.html?searchResultPosition=46>
58. Freeman, D. (2020). *Protesters marching in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=47>
59. Alfiky, A. (2020). *Protesters on the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=47>
60. Lee, C.W. (2020). *Protesters in Times...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=47>
61. Kamm, N. (2020). *As hundreds of...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/politics/trump-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=51>
62. Gale, J. (2020). *A police cruiser...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/opinion/george-floyd-protests.html?searchResultPosition=52>

63. Brazziel, R.B. (2020). *An Austin police...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/police-tactics-floyd-protests.html?searchResultPosition=54>
64. Ducey, K. (2020). *The King County...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/police-tactics-floyd-protests.html?searchResultPosition=54>
65. Garza, R. (2020). *Sheriff Christopher R. ...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/flint-sheriff-protestors-camden-police-ferguson.html?searchResultPosition=55>
66. Barria, C. (2020). *A helicopter monitored...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/floyd-protests-live.html?searchResultPosition=61>
67. Blue, V.J. (2020). *Protesters in the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/floyd-protests-live.html?searchResultPosition=61>
68. Heisler, T. (2020). *Protesters marched across...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/floyd-protests-live.html?searchResultPosition=61>
69. Rourke, M. (2020). *Police officers detained...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/floyd-protests-live.html?searchResultPosition=61>
70. Denton, B. (2020). *Protesters sat in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/california-george-floyd-protests.html?searchResultPosition=67>
71. Wilson, J. (2020). *Protesters danced on...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/california-george-floyd-protests.html?searchResultPosition=67>
72. Denton, B. (2020). *Protesters chanted slogans...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/politics/donations-protests-actblue-democrats.html?searchResultPosition=70>
73. Norman, B. (2020). *///...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=71>
74. Heisler, T. (2020). *Protesters at the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=71>
75. Goodrich, J. (2020). *A police officer...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=71>

76. Heisler, T. (2020). *A vigil in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=71>
77. Blue, V.J. (2020). *Terrence Floyd visits...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/article/george-floyd-autopsy-michael-baden.html?searchResultPosition=74>
78. Blue, V.J. (2020). *People gather at...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/hmong-americans-minneapolis-george-floyd.html?searchResultPosition=80>
79. Freeman, D. (2020). *Demonstrators protesting police...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/sports/basketball/george-floyd-nba-protests.html?searchResultPosition=81>
80. Gale, J. (2020). *Protesters facing off...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/opinion/george-floyd-protest-police.html?searchResultPosition=83>
81. Denton, B. (2020). *Police officers standing...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/01/us/politics/floyd-protests-chicago-la-mayors.html?searchResultPosition=84>
82. Latif, A. (2020). *Protesters on horseback...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-video-autopsy-protests.html?searchResultPosition=94>
83. Mcnamee, W. (2020). *The D.C. National...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-video-autopsy-protests.html?searchResultPosition=94>
84. Chio, R.H.W. (2020). *Protesters marching along...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-video-autopsy-protests.html?searchResultPosition=94>
85. Grillot, K. (2020). *The California National...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-video-autopsy-protests.html?searchResultPosition=94>
86. Herrera, C. (2020). *Protesters in Miami...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-video-autopsy-protests.html?searchResultPosition=94>

87. Blue, V.J. (2020). *Protesters being detained...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/world/asia/china-george-floyd.html?searchResultPosition=97>
88. Denton, B. (2020). *Protesters in Los...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/opinion/floyd-protest-twitter.html?searchResultPosition=99>
89. Freeman, D. (2020). *Protesters trying to...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=105>
90. Cha, S. (2020). *Protesters on Broadway...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=105>
91. Keith, S. (2020). *Police officers after...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=105>
92. Heisler, T. (2020). *///...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=105>
93. Norman, B. (2020). *Protesters in front...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/nyregion/nyc-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=105>
94. Curtis, W. (2020). *Protesters knelt before...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=108>
95. Lee, C.W. (2020). *Looting in Manhattan...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=108>
96. Freeman, D. (2020). *A woman chanted...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=108>
97. Curtis, W. (2020). *Protesters confronted the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=108>

98. Van Agtmael, P. (2020). *Protesters helped an...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=108>
99. Blue, V.J. (2020). *Protesters visited the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/george-floyd-protests-minneapolis.html?searchResultPosition=108>
100. Sharett, L. (2020). *A demonstrator raised...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/minneapolis-protests-conflict-discord.html?searchResultPosition=109>
101. Blue, V.J. (2020). *Terrence Floyd, the...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/minneapolis-protests-conflict-discord.html?searchResultPosition=109>
102. Blue, V.J. (2020). *Demonstrators gathered on...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/minneapolis-protests-conflict-discord.html?searchResultPosition=109>
103. Blue, V.J. (2020). *The police on...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/opinion/george-floyd-protests-first-amendment.html?searchResultPosition=110>
104. Luis Magana, J. (2020). *Police officers in...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/opinion/george-floyd-protests-first-amendment.html?searchResultPosition=110>
105. Wilson, J. (2020). *Demonstrators in Oakland...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/coronavirus-protests-george-floyd.html?searchResultPosition=112>
106. Schaff, E. (2020). *Protesters on Monday...* [Foto]. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/06/02/us/politics/trump-walk-lafayette-square.html?searchResultPosition=116>